VERBAND DER FREIEN ROHRWERKE κ.λπ. κατά ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 8ης Ιουλίου 2003 *

Στην υπόθεση Τ-374/00,

Verband der freien Rohrwerke eV, με έδρα στο Düsseldorf (Γερμανία),

Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH, με έδρα στο Kreuztal-Ferndorf (Γερμανία),

Rudolf Flender Gmbh & Co. KG, με έδρα στο Siegen (Γερμανία),

εκπροσωπούμενες από τον H. Hellmann, δικηγόρο,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους W. Mölls και W. Wils, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

υποστηριζόμενης από τη

Mannesmann AG, με έδρα στο Düsseldorf (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους K. Moosecker και K. Niggemann, δικηγόρους,

και από τη

Salzgitter AG, με έδρα στο Salzgitter (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους J. Sedemund και T. Lübbig, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως COMP/M.2045 της 5ης Σεπτεμβρίου 2000 και της αποφάσεως COMP/EKAX.1336 της 14ης Σεπτεμβρίου 2000, με τις οποίες η Επιτροπή ενέκρινε, αντιστοίχως βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 και του άρθρου 66, παράγραφος 2, ΑΧ, την εκ μέρους της εταιρίας Salzgitter απόκτηση του ελέγχου της εταιρίας Mannesmannröhren-Werke,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 16ης Ιανουαρίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

A — *Το νομικό πλαίσιο της αποφάσεως ΕΚΑΧ*

1 Το άρθρο 33 ΑΧ προβλέπει τα εξής:

«[...]

Οι επιχειρήσεις ή οι ενώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 48 δύνανται υπό τις αυτές προϋποθέσεις να ασκούν προσφυγή κατά ατομικών αποφάσεων και συστάσεων που τις αφορούν ή κατά γενικών αποφάσεων και συστάσεων που θεωρούν ότι συνιστούν έναντι αυτών κατάχρηση εξουσίας.

Οι προσφυγές που προβλέπονται στα δύο πρώτα εδάφια του παρόντος άρθρου ασκούνται εντός μηνός υπολογιζομένου, κατά περίπτωση, από την κοινοποίηση ή τη δημοσίευση της αποφάσεως ή της συστάσεως.

[...]»

2 Σύμφωνα με το άρθρο 66 ΑΧ:

«1. Υπόκειται σε προηγούμενη άδεια της Επιτροπής, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 3, κάθε πράξη η οποία, εντός των εδαφών των αναφερομένων στην παράγραφο 1 του άρθρου 79 και εν συνεχεία της δράσεως προσώπου ή επιχειρήσεως, ομάδας προσώπων ή επιχειρήσεων, έχει ως άμεσο ή έμμεσο αποτέλεσμα μία συγκέντρωση επιχειρήσεων από τις οποίες η μία τουλάχιστον εμπίπτει στο άρθρο 80, είτε η πράξη αυτή αναφέρεται σε ένα και το αυτό προϊόν ή σε διαφορετικά προϊόντα, είτε πραγματοποιείται με συγχώνευση, απόκτηση μετοχών ή στοιχείων ενεργητικού, δάνειο, σύμβαση ή οποιοδήποτε άλλο μέσο ελέγχου. Για την εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων, η Επιτροπή ορίζει, με κανονισμό εκδιδόμενο κατόπιν διαβουλεύσεως με το Συμβούλιο, τα στοιχεία που συνιστούν τον έλεγχο επιχειρήσεως.

2. Η Επιτροπή χορηγεί την άδεια που αναφέρεται στην προηγούμενη παράγραφο αν διαπιστώνει ότι η προβλεπόμενη ενέργεια δεν προσδίδει στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα ή στις ενδεχόμενες επιχειρήσεις, όσον αφορά εκείνο ή εκείνα από τα σχετικά προϊόντα που υπάγονται στην αρμοδιότητά της, την εξουσία:

— να προσδιορίζουν τις τιμές, να ελέγχουν ή να περιορίζουν την παραγωγή ή τη διανομή ή να παρεμποδίζουν τη διατήρηση πραγματικού ανταγωνισμού επί σημαντικού τμήματος της αγοράς των εν λόγω προϊόντων· ή

— να διαφεύγουν τους κανόνες ανταγωνισμού που προκύπτουν από την εφαρμογή της παρούσας Συνθήκης, ιδίως με τη δημιουργία μιας τεχνητά προνομιακής θέσεως η οποία συνεπάγεται ουσιώδες πλεονέκτημα για την πρόσβαση στις πηγές εφοδιασμού ή στις αγορές.

[...]»

3 Τέλος, το άρθρο 80 ΑΧ προβλέπει τα εξής:

«Επιχειρήσεις, κατά την έννοια της παρούσας Συνθήκης, είναι εκείνες που ασκούν δραστηριότητα παραγωγής στον τομέα άνθρακα και χάλυβα εντός των εδαφών των αναφερομένων στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 79· εξάλλου, όσον αφορά τα άρθρα 65 και 66 και τις πληροφορίες τις απαιτούμενες για την εφαρμογή των άρθρων αυτών, ως και τις προσφυγές που ασκούνται σχετικώς, είναι επιχειρήσεις κατά την έννοια της παρούσας Συνθήκης, οι επιχειρήσεις ή οργανισμοί που ασκούν συνήθως δραστηριότητα διανομής άλλη από την πώληση για οικιακή κατανάλωση ή σε βιοτεχνίες.»

Β — *Το νομικό πλαίσιο της αποφάσεως ΕΚ*

4 Το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1), διορθωτικό στην ΕΕ 1990, L 257, σ. 13), όπως τροποποιήθηκε τελευταία με τον κανονισμό (ΕΚ) 1310/97 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1997 (ΕΕ L 180, σ. 1) (στο εξής: κανονισμός 4064/89), προβλέπει τα εξής:

«1. Προκειμένου να εξακριβωθεί αν οι συγκεντρώσεις επιχειρήσεων οι εμπίπτουσες στον παρόντα κανονισμό συμβιβάζονται με την κοινή αγορά, γίνεται σχετική εκτίμηση σε συνάρτηση με τις διατάξεις που ακολουθούν.

Κατά την εκτίμηση αυτή, η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη:

α) την ανάγκη διατήρησης και ανάπτυξης ουσιαστικού ανταγωνισμού μέσα στην κοινή αγορά με γνώμονα, μεταξύ άλλων, τη διάρθρωση όλων των σχετικών

αγορών και τον πραγματικό ή δυνητικό ανταγωνισμό εκ μέρους κοινοτικών και μη επιχειρήσεων [επιχειρήσεων ευρισκόμενων εντός ή εκτός της Κοινότητας]·

β) τη θέση των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων στην αγορά και τη χρηματική και οικονομική δύναμή τους, τις δυνατότητες επιλογής των προμηθευτών και των χρηστών, την πρόσβασή τους στις πηγές εφοδιασμού ή στις αγορές διάθεσης των προϊόντων, την ύπαρξη νομικών ή πραγματικών εμποδίων κατά την είσοδο, την εξέλιξη της προσφοράς και της ζήτησης των οικείων αγαθών και υπηρεσιών, τα συμφέροντα των ενδιάμεσων και τελικών καταναλωτών καθώς και την εξέλιξη της τεχνικής και οικονομικής προόδου, εφόσον η εξέλιξη αυτή είναι προς το συμφέρον των καταναλωτών και δεν αποτελεί εμπόδιο για τον ανταγωνισμό.

2. Οι συγκεντρώσεις που δεν δημιουργούν ούτε ενισχύουν δεσπόζουσα θέση, με αποτέλεσμα να παρακωλύεται σε μεγάλο βαθμό ο ουσιαστικός ανταγωνισμός στην κοινή αγορά ή σε σημαντικό τμήμα της, πρέπει να κηρύσσονται συμβατές με την κοινή αγορά.

[...]»

5 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89 προβλέπει τα εξής:

«Η Επιτροπή εξετάζει την κοινοποίηση μόλις τη λάβει.

[...]

β) Εάν διαπιστώσει ότι η κοινοποιηθείσα συγκέντρωση, αν και εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, δεν προκαλεί σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της με την κοινή αγορά, αποφασίζει να μην αντιταχθεί και την κηρύσσει συμβατή προς την κοινή αγορά [...]».

Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία

6 Η παρούσα προσφυγή ακυρώσεως ασκήθηκε από τη Verband der freien Rohrwerke eV (στο εξής: VFR), ένωση επιχειρήσεων, και από δύο μέλη της, ήτοι την εταιρία Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH (στο εξής: Ferndorf) και την εταιρία Rudolf Flender GmbH & Co. KG (στο εξής: Flender).

7 Η VFR είναι ένωση εκπροσωπούσα τα συμφέροντα δέκα επιχειρήσεων μέσου μεγέθους εγκατεστημένων στη Γερμανία, οι οποίες κατασκευάζουν χαλύβδινους σωλήνες συγκολλημένους από μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως ή από λαμαρίνες quarto, δεν ανήκουν δε σε έναν από τους τέσσερις μεγάλους ευρωπαϊκούς ομίλους επιχειρήσεων σιδηρουργίας. Η εν λόγω ένωση είναι μέλος της Wirtschaftsverband Eisen, Blech und Metall Verarbeitende Industrie eV, ενώσεως η οποία εκπροσωπεί τα συμφέροντα διαφόρων κλάδων της βιομηχανίας επεξεργασίας σιδήρου, λαμαρινών και μετάλλων (στο εξής: EBM).

8 Η Ferndorf είναι επιχείρηση η οποία δραστηριοποιείται κυρίως στον τομέα της κατασκευής χαλύβδινων σωλήνων διαμέτρου υπερβαίνουσας τα 406 mm (στο εξής: μεγάλοι σωλήνες) με σπειροειδή ραφή. Η Flender κατασκευάζει χαλύβδινους σωλήνες διαμέτρου μικρότερης των 406 mm (στο εξής: μικροί σωλήνες) με διαμήκη ραφή. Επισημαίνεται ότι, αντίθετα προς τα λοιπά μέλη της VFR τα οποία κατασκευάζουν χαλύβδινους σωλήνες από λαμαρίνες quarto, τόσο η Ferndorf όσο και η Flender κατασκευάζουν σωλήνες από μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως.

9 Την 1η Αυγούστου 2000, η εταιρία Salzgitter AG, γερμανική επιχείρηση μεγάλου μεγέθους η οποία κατασκευάζει και μεταποιεί, κατά τρόπο ενοποιημένο, προϊόντα χάλυβος (στο εξής: Salzgitter), κοινοποίησε στην Επιτροπή την πρόθεσή της να αποκτήσει τον έλεγχο της εταιρίας Mannesmannröhren-Werke AG, επιχειρήσεως περιλαμβάνουσας τις εταιρίες Mannesmann AG (99,3 %) και Thyssen AG (0,7 %), η οποία κατασκευάζει και διαθέτει στο εμπόριο χαλύβδινους σωλήνες καθώς και πρώτες ύλες για την κατασκευή σωλήνων (στο εξής: MRW) (η ενέργεια αυτή θα αποκαλείται εφεξής: επίδικη συγκέντρωση). Η MRW ελέγχει από κοινού με την εταιρία Dillingerhütte (στο εξής: DH), η οποία ανήκει στον όμιλο Usinor, την εταιρία Europipe SA, η οποία κατασκευάζει σωλήνες με διαμήκη ραφή και με σπειροειδή ραφή. Επιπλέον, η MRW ελέγχει, από κοινού με τον όμιλο Vallourec, την εταιρία Vallourec & Mannesmann tubes SA, η οποία κατασκευάζει επίσης χαλύβδινους σωλήνες. Τέλος, ελέγχει από κοινού με την εταιρία Thyssen Krupp Stahl AG (στο εξής: TKS) την εταιρία Hüttenwerke Krupp Mannesmann GmbH (στο εξής: HKM), η οποία παράγει ακατέργαστο χάλυβα και ημιτελή προϊόντα.

10 Δεδομένου ότι η επίμαχη συγκέντρωση αφορούσε τόσο προϊόντα σιδηρουργίας εμπίπτοντα, δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 81 ΑΧ και του παραρτήματος Ι της εν λόγω συνθήκης, στον έλεγχο των ενεργειών συγκεντρώσεως σύμφωνα με το άρθρο 66 ΑΧ, όσο και μεταποιημένα προϊόντα, όπως οι χαλύβδινοι σωλήνες, εμπίπτοντα στη Συνθήκη ΕΚ, το σχέδιο κοινοποιήθηκε, αφενός, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89 και, αφετέρου, δυνάμει του άρθρου 66 ΑΧ.

11 Με δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της 12ης Αυγούστου 2000, η Επιτροπή κάλεσε τα ενδιαφερόμενα μέρη να διατυπώσουν την άποψή τους επί της επίδικης συγκεντρώσεως εντός προθεσμίας δέκα ημερών.

12 Μετά τη δημοσίευση αυτή, τόσο η EBM όσο και η Ferndorf διατύπωσαν τις επιφυλάξεις τους αναφορικά με την κοινοποιηθείσα συγκέντρωση. Εξέφρασαν τον φόβο τους μήπως, μετά τη συγκέντρωση αυτή, η Salzgitter δεν έχει πλέον ενδιαφέρον να προμηθεύει, υπό ανταγωνιστικούς όρους, λαμαρίνες quarto και μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως στους κατασκευαστές σωλήνων που δεν ανήκουν σε μεγάλο ενο-

ποιημένο όμιλο σιδηρουργίας (στο εξής: οι ανεξάρτητοι κατασκευαστές σωλήνων), αυτό δε κατά μείζονα λόγο διότι οι τελευταίοι βρίσκονται σε ανταγωνιστική σχέση με τη Salzgitter και ορισμένες ελεγχόμενες από αυτή εταιρίες που ασκούν τη δραστηριότητά τους στην αγορά σωλήνων, η οποία αποτελεί μεταγενέστερο στάδιο της παραγωγής.

13 Στις 5 Σεπτεμβρίου 2000, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση COMP/M.2045 — Salzgitter/Mannesmannröhren-Werke, με την οποία έκρινε την επίδικη συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά δυνάμει των άρθρων 2, παράγραφος 2, και 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 4064/89 (στο εξής: απόφαση ΕΚ).

14 Στις 14 Σεπτεμβρίου 2000, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση COMP/EKAX.1336 — Salzgitter/Mannesmannröhren-Werke, με την οποία επέτρεψε την επίδικη συγκέντρωση δυνάμει του άρθρου 66, παράγραφος 2, ΑΧ (στο εξής: απόφαση ΕΚΑΧ· η απόφαση ΕΚΑΧ και η απόφαση ΕΚ αποκαλούνται εφεξής στο σύνολό τους: προσβαλλόμενες αποφάσεις).

15 Με την τελευταία αυτή απόφαση, η Επιτροπή έκρινε μεταξύ άλλων ότι ήταν αβάσιμες οι αντιρρήσεις που είχαν προβάλει, έναντι του σχεδίου συγκεντρώσεως, διάφοροι ανεξάρτητοι κατασκευαστές μεγάλων σωλήνων, εγκατεστημένοι στη Γερμανία, οι οποίοι εξέφραζαν τον φόβο μήπως η Salzgitter προέβαινε απέναντί τους σε δυσμενείς διακρίσεις όσον αφορά την προμήθεια λαμαρινών quarto και μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή έκρινε ότι αν η Salzgitter κατέφευγε σε τέτοια εισάγουσα δυσμενείς διακρίσεις πρακτική, θα ήταν πάντοτε δυνατό να λάβει τα μέτρα που προβλέπονται στα άρθρα 65 και 66, παράγραφος 7, ΑΧ. Έλαβε ωστόσο υπόψη της την ακόλουθη δήλωση της Salzgitter:

«Ο όμιλος Salzgitter δηλώνει με την παρούσα, στο πλαίσιο της κοινοποιήσεως συγκεντρώσεως δυνάμει του κανονισμού για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων και του άρθρου 66, παράγραφος 3, ΑΧ ότι, σε περίπτωση εγκρίσεως της συγκεντρώσεως από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, θα συνεχίσει να προβαίνει έναντι των πελατών του, ειδικότερα των κατασκευαστών μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων, σε προσφορές

σύμφωνες με τις συνθήκες της αγοράς, εφόσον ο όμιλος Salzgitter παράγει τέτοια εμπορεύματα. Δεν θα λάβει κανένα μέτρο εισάγον διακρίσεις έναντι των πελατών του, ιδίως όσον αφορά την τιμή, την ποιότητα και τους όρους παραδόσεως. Η συγκριτική κλίμακα όσον αφορά τη μη εισαγωγή διακρίσεων συνίσταται, για τις λαμαρίνες quarto, στους παραχωρηθέντες στη Europipe όρους και, για τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως, στους όρους τους οποίους παραχωρεί σήμερα η Salzgitter AG στους κατασκευαστές σωλήνων» (στο εξής: η δήλωση περί μη εισαγωγής διακρίσεων).

16 Με έγγραφο της 25ης Σεπτεμβρίου 2000, η EBM κάλεσε την Επιτροπή να της παράσχει περισσότερες πληροφορίες όσον αφορά τις αποφάσεις περί εγκρίσεως της επίδικης συγκεντρώσεως και όσον αφορά τη δυνατότητα να λάβει θέση έναντι των αποφάσεων αυτών.

17 Κατόπιν του αιτήματος αυτού, η Επιτροπή, με τηλεομοιοτυπία της 3ης Οκτωβρίου 2000, κοινοποίησε στην EBM αντίγραφο των προσβαλλομένων αποφάσεων.

18 Η EBM απάντησε με έγγραφο της 4ης Οκτωβρίου 2000, όπου διευκρίνιζε ότι, μεταξύ των μελών της, περιλαμβανόταν επίσης ορισμένος αριθμός κατασκευαστών μικρών χαλύβδινων σωλήνων και ότι η επίδικη συγκέντρωση αφορούσε επίσης τις επιχειρήσεις αυτές. Κατά συνέπεια, ήταν αναγκαίο η Salzgitter να αναλάβει και έναντι αυτών την υποχρέωση μη δυσμενούς διακρίσεως.

19 Με έγγραφο της 30ής Οκτωβρίου 2000, οι προσφεύγουσες κοινοποίησαν στην Επιτροπή τις επικρίσεις τους έναντι των προσβαλλομένων αποφάσεων. Ειδικότερα, ενημέρωσαν την Επιτροπή αναφορικά με τους λόγους για τους οποίους θεωρούσαν ότι τόσο οι προσβαλλόμενες αποφάσεις όσο και η περιλαμβανόμενη σε αυτές δήλωση περί μη εισαγωγής διακρίσεων δεν λάμβαναν επαρκώς υπόψη τα συμφέροντα των ανεξάρτητων κατασκευαστών σωλήνων. Επιπλέον, ζήτησαν από την Επιτροπή να τους διαβιβάσει αντίγραφα σε εξαιρετική κατάσταση των προσβαλλομένων αποφάσεων. Τα αντίγραφα αυτά περιήλθαν στις προσφεύγουσες στις 14 Νοεμβρίου 2000.

20 Με έγγραφο της 23ης Νοεμβρίου 2000, οι προσφεύγουσες ζήτησαν από την Επιτροπή να λάβουν γνώση του διοικητικού φακέλου της επίδικης συγκεντρώσεως. Η Επιτροπή ενημέρωσε τις προσφεύγουσες, με έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 2000, ότι δεν μπορούσε να κάνει δεκτό το αίτημα αυτό. Επιπλέον, με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2000, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι η Salzgitter δεν δεχόταν να διαβιβαστεί στις προσφεύγουσες αντίγραφο της κοινοποιήσεως της συγκεντρώσεως, έστω και με την απάλειψη των απόρρητων εμπορικών στοιχείων τα οποία εμπεριείχε.

21 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Δεκεμβρίου 2000, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

22 Με έγγραφα αντιστοίχως της 8ης και της 20ής Μαρτίου 2001, οι Mannesmann και Salzgitter ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ της Επιτροπής.

23 Αφού έλαβε τις παρατηρήσεις των διαδίκων, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος, με διάταξη της 17ης Μαΐου 2001, έκανε δεκτή την αίτηση παρεμβάσεως των Salzgitter και Mannesmann υπέρ της Επιτροπής (στο εξής: οι παρεμβαίνουσες). Το υπόμνημα παρεμβάσεως κατατέθηκε στις 2 Ιουλίου 2001.

24 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε με την κατάθεση του υπομνήματος ανταπαντήσεως στις 14 Δεκεμβρίου 2001.

25 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κάλεσε τους διαδίκους να καταθέσουν ορισμένα έγγραφα και τους υπέβαλε εγγράφως ορισμένες ερωτήσεις.

26 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 16ης Ιανουαρίου 2003.

Αιτήματα των διαδίκων

27 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να διατάξει την Επιτροπή να προσκομίσει τον διοικητικό φάκελο της επίδικης συγκεντρώσεως ή, τουλάχιστον, να προσκομίσει την κοινοποίηση (τις κοινοποιήσεις) της συγκεντρώσεως αυτής·

— να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

28 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τις παρεμβαίνουσες, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— κυρίως, να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Α — *Επί του παραδεκτού της προσφυγής καθ' ο μέτρο αυτή κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως ΕΚΑΧ*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

29 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τις παρεμβαίνουσες, εκτιμά ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως ΕΚΑΧ, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες δεν έχουν την απαιτούμενη ικανότητα προς άσκηση προσφυγής. Υπογραμμίζει συγκεκριμένα ότι οι προσφεύγουσες δεν είναι «επιχειρήσεις ή [...] ενώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 48 [ΑΧ]» οι οποίες, κατά το άρθρο 33, δεύτερη παράγραφος, ΑΧ, είναι οι μόνες δυνάμενες να ασκούν προσφυγή ακυρώσεως κατά των αποφάσεων και συστάσεων οι οποίες θεσπίζονται βάσει της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

30 Επιπλέον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφυγή ασκήθηκε εκπρόθεσμα στις 11 Δεκεμβρίου 2000. Επισημαίνει συγκεκριμένα ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, σε περίπτωση όπως η προκειμένη κατά την οποία η προσβαλλόμενη πράξη δεν κοινοποιήθηκε στις προσφεύγουσες ούτε δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, η προθεσμία ενός μηνός η οποία προβλέπεται στο άρθρο 33, τρίτη παράγραφος, ΑΧ, αρχίζει να τρέχει από τη στιγμή κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση του περιεχομένου και των λόγων που οδήγησαν στην έκδοση της πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1988, 236/86, Dillinger Hüttenwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 3761, σκέψη 14). Κατά την Επιτροπή λοιπόν, από ένα σύνολο στοιχείων προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες έλαβαν γνώση της αποφάσεως ΕΚΑΧ στο σύνολό της και της αιτιολογίας της το αργότερο στις 30 Οκτωβρίου 2000, πιθανότατα δε και προ της ημερομηνίας αυτής.

31 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι έχουν την απαιτούμενη ικανότητα προς άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά της αποφάσεως ΕΚΑΧ. Επισημαίνουν συγκεκριμένα ότι το παραδεκτό προσφυγής ασκούμενης από τρίτον κατά αποφάσεως ληφθείσας βάσει της Συνθήκης ΕΚΑΧ υπόκειται στις ίδιες προϋποθέσεις με το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως στρεφόμενης κατά αποφάσεως ληφθείσας δυνάμει της Συνθήκης ΕΚ, διότι, σύμφωνα με το άρθρο 33 ΑΧ, οι τρίτοι μπορούν να ασκούν προσφυγή κατά «ατομικών αποφάσεων που τις αφορούν», πράγμα που ισχύει εν προκειμένω. Επιπλέον, εκτιμούν ότι το εισαχθέν με τη Συνθήκη ΕΚΑΧ καθεστώς, το οποίο αποκλείει την προσφυγή ενώπιον δικαστηρίου σε όλες τις επιχειρήσεις που δεν εμπίπτουν στην εν λόγω Συνθήκη, έστω και αν μια απόφαση ληφθείσα βάσει της Συνθήκης αυτής τις αφορά άμεσα και ατομικά, αποκαλύπτει την ύπαρξη πλημμέλειας υπό το πρίσμα των συνταγματικών αρχών και, ειδικότερα, της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

32 Οι προσφεύγουσες αντικρούουν επίσης την επιχειρηματολογία της Επιτροπής κατά την οποία η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη καθ' ο μέτρο κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως ΕΚΑΧ. Υπογραμμίζουν συγκεκριμένα ότι η απόφαση αυτή δεν τους κοινοποιήθηκε ακόμα και επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 33, τρίτη παράγραφος, ΑΧ, η προβλεπόμενη στην εν λόγω διάταξη προθεσμία ενός μηνός δεν άρχισε ακόμα να τρέχει.

2. *Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

33 Το άρθρο 33, δεύτερη παράγραφος, ΑΧ, προβλέπει ότι οι «επιχειρήσεις ή οι ενώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 48 [ΑΧ]» μπορούν να ασκούν, υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με τις προβλεπόμενες στην πρώτη παράγραφο, προσφυγή κατά ατομικών αποφάσεων και συστάσεων που τις αφορούν ή κατά γενικών αποφάσεων και συστάσεων που θεωρούν ότι συνιστούν έναντι αυτών κατάχρηση εξουσίας. Κατά πάγια νομολογία, η πραγματοποιούμενη στο άρθρο αυτό απαρίθμηση των υποκειμένων δικαίου που έχουν την ικανότητα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως είναι περιοριστική και επομένως τα υποκείμενα δικαίου που δεν μνημονεύονται στην εν λόγω διάταξη δεν ασκούν εγκύρως τέτοια προσφυγή (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1984, 222/83, Commune de Differdange κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 2889, σκέψη 8· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 29ης Σεπτεμβρίου 1997, Τ-4/97, D'Orazio et Hublau κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1505, σκέψη 15, και Τ-70/97, Région wallonne κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1513, σκέψη 22).

34 Από το άρθρο 80 ΑΧ προκύπτει εξάλλου ότι η έννοια της «επιχειρήσεως» καλύπτει «[τις επιχειρήσεις] που ασκούν δραστηριότητα παραγωγής στον τομέα άνθρακα και χάλυβα εντός [της Κοινότητας]» και επιπλέον, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 65 και του άρθρου 66 ΑΧ και τις συναφώς ασκούμενες προσφυγές, τις επιχειρήσεις ή οργανισμούς που ασκούν δραστηριότητα διανομής στον ίδιο τομέα.

35 Όσον αφορά τις «ενώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 48 [ΑΧ]», η έννοια αυτή καλύπτει τις ενώσεις που εκπροσωπούν και έχουν ως μέλη τους επιχειρήσεις κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ (βλ., υπό την έννοια αυτή, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1956, 7/54 και 9/54, Groupement des industries sidérurgiques luxembourgeoises κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 25· της 19ης Μαρτίου 1964, 67/63, Sorema κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1994-1964, σ. 1065· της 6ης Δεκεμβρίου 1990, C-180/88, Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-4413, σκέψη 23, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997, T-239/94, EISA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1839, σκέψη 28).

36 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι οι εταιρίες Ferndorf και Flender δεν ασκούν δραστηριότητα παραγωγής ή διανομής στον τομέα άνθρακα και χάλυβα, δεδομένου ότι κατασκευάζουν χαλύβδινους σωλήνες οι οποίοι, εφόσον δεν μνημονεύονται στο παράρτημα I της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δεν εμπίπτουν στη συνθήκη αυτή. Όσον αφορά τη VFR, εκπροσωπεί τα συμφέροντα επιχειρήσεων κατασκευής χαλύβδινων σωλήνων.

37 Επομένως, και αν ακόμα υποτεθεί ότι οι προσφεύγουσες είναι σε θέση να αποδείξουν ότι η απόφαση ΕΚΑΧ τις αφορά, είναι εντούτοις πρόδηλο ότι δεν έχουν την απαιτούμενη ικανότητα προς άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής δυνάμει του άρθρου 33, δεύτερη παράγραφος, ΑΧ.

38 Συναφώς, δεν γίνεται δεκτή η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία η απονομή του δικαιώματος προσφυγής κατά των αποφάσεων και συστάσεων οι οποίες θεσπίζονται δυνάμει της Συνθήκης ΕΚΑΧ μόνον στις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων που εμπίπτουν στη συνθήκη αυτή αντίκειται στην αρχή της

αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και στην αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Είναι αληθές ότι, κατά πάγια νομολογία, οι διατάξεις της Συνθήκης ΕΚΑΧ που αφορούν το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής των ιδιωτών πρέπει να ερμηνεύονται ευρέως ώστε να εξασφαλίζεται η δικαστική προστασία των ενδιαφερομένων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Φεβρουαρίου 1977, 66/76, CFDT κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1977, σ. 115, σκέψη 8, και του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001, Τ-12/99 και Τ-63/99, UK Coal κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-2153, σκέψη 53). Επισημαίνεται ωστόσο ότι αυτή η γενναιόδωρη ερμηνεία δεν μπορεί να βαίνει προς κατεύθυνση αντίθετη προς τις σαφείς διατάξεις της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Συγκεκριμένα, όπως υπέμνησαν επανειλημμένα τα κοινοτικά δικαιοδοτικά όργανα, δεν απόκειται σε αυτά να εισάγουν παρεκκλίσεις στο δικαστικό σύστημα που καθιερώνουν οι συνθήκες (βλ. ειδικά όσον αφορά τα προβλεπόμενα στη Συνθήκη ΕΚΑΧ ένδικα βοηθήματα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 1963, 12/63, Schlieker κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 935).

39 Κατά συνέπεια, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί το ζήτημα του όψιμου χαρακτήρα της προσφυγής βάσει της προθεσμίας ενός μηνός που προβλέπεται στο άρθρο 33, τρίτη παράγραφος, ΑΧ, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθ' ο μέτρο κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως ΕΚΑΧ.

Β — *Επί του παραδεκτού της προοσφυγής καθ' ο μέτρο αυτή κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως ΕΚ*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

40 Η Επιτροπή, υποστηριζομένη από τις παρεμβαίνουσες, εκφράζει αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό της προσφυγής. Θεωρεί συγκεκριμένα ότι, αντίθετα προς τις διατάξεις του άρθρου 230, τέταρτη παράγραφος, ΕΚ, η απόφαση ΕΚ δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες, οι οποίες δεν είναι αποδέκτες της.

41 Η Επιτροπή επισημαίνει, κατά πρώτον, ότι οι VFR και Flender δεν πληρούν καμία από τις τρεις προϋποθέσεις τις οποίες έκανε δεκτές το Πρωτοδικείο στην απόφαση της 19ης Μαΐου 1994, T-2/93, Air France κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-323), ώστε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η διοικητική απόφαση για την οποία επρόκειτο στην υπόθεση εκείνη αφορούσε ατομικά την προσφεύγουσα, ήτοι ότι, πρώτον, η προσφεύγουσα είχε διατυπώσει, ήδη κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, επιφυλάξεις έναντι της κοινοποιηθείσας πράξεως συγκεντρώσεως, δεύτερον, η Επιτροπή είχε αξιολογήσει την κατάσταση από άποψη ανταγωνισμού στις σχετικές αγορές λαμβάνοντας ειδικά υπόψη τη θέση της προσφεύγουσας και, τρίτον, η προσφεύγουσα είχε υποχρεωθεί, βάσει συμφωνίας συναφθείσας με τη Γαλλική Κυβέρνηση και την Επιτροπή, να μη διατηρήσει τη συμμετοχή της στην εταιρία TAT. Όσον αφορά τη Ferndorf, η Επιτροπή εκτιμά ότι το γεγονός και μόνον ότι η εταιρία αυτή συμμετέσχε στη διοικητική διαδικασία δεν αρκεί για να την εξατομικεύσει διότι, σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική της στον εν λόγω τομέα, η Επιτροπή ήρθε σε επαφή με πολλές επιχειρήσεις στο πλαίσιο της εξετάσεως της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως και έλαβε από αυτές μια εικοσάδα απαντήσεων.

42 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι εσφαλμένα οι προσφεύγουσες παραπέμπουν στην απόφαση της 27ης Απριλίου 1995, T-96/92, CCE de la Société générale des grandes sources κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1213), με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το γεγονός ότι το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89 μνημονεύει ρητώς μεταξύ των τρίτων που δικαιολογούν επαρκές συμφέρον, ώστε να τύχουν ακροάσεως από την Επιτροπή, τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά μια συγκέντρωση, αρκεί για να γίνει δεκτό ότι η απόφαση της Επιτροπής επί του συμβατού της εν λόγω συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά αφορά ατομικά τους εκπροσώπους αυτούς. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή είναι της γνώμης ότι η αρχή αυτή δεν μπορεί να μεταφερθεί στην παρούσα υπόθεση, καθόσον, αντίθετα προς τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων, οι προσφεύγουσες δεν εντάσσονται σε σαφώς περιορισμένη ομάδα και δεν διαθέτουν ιδιαίτερα δικαιώματα δυνάμει του κανονισμού 4064/89.

43 Τρίτον, η Επιτροπή εκτιμά ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, το γεγονός και μόνον ότι η συγκέντρωση έχει αρνητικές επιπτώσεις επί της οικονομικής καταστάσεως της Ferndorf και της Flender ως ανεξάρτητων

κατασκευαστών σωλήνων δεν αρκεί για να τις εξατομικεύσει καθόσον, πέραν του ότι ο ισχυρισμός αυτός στηρίζεται εν μέρει σε ανακριβή στοιχεία, υπάρχουν πολυάριθμοι ανεξάρτητοι κατασκευαστές σωλήνων εντός της Κοινότητας οι οποίοι βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση.

44 Τέλος, η Επιτροπή εκτιμά ότι εσφαλμένα οι προσφεύγουσες αναφέρονται στην απόφαση της 24ης Μαρτίου 1994, T-3/93, Air France κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-121), καθ' ο μέτρο, αντίθετα προς την προκειμένη περίπτωση, η κατάσταση της προσφεύγουσας Air France ήταν, στην υπόθεση εκείνη, σαφώς χαρακτηριστική σε σχέση προς την κατάσταση των λοιπών επιχειρηματιών στη σχετική αγορά.

45 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι νομμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως ΕΚ.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

46 Εφόσον οι προσφεύγουσες δεν είναι αποδέκτες της αποφάσεως ΕΚ η οποία απευθύνεται μόνον στις μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις, από το άρθρο 230, τέταρτη παράγραφος, ΕΚ προκύπτει ότι μπορούν παραδεκτώς να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής μόνον εάν η εν λόγω απόφαση τις αφορά άμεσα και ατομικά.

47 Εν προκειμένω είναι προφανές, δεν αμφισβητείται δε μεταξύ των διαδίκων, ότι η απόφαση ΕΚ αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες. Συγκεκριμένα, εφόσον επιτρέπει την πραγματοποίηση της σχεδιαζόμενης πράξεως συγκεντρώσεως, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ικανή να επιφέρει άμεση μεταβολή της καταστάσεως στις οικείες αγορές, η οποία εξαρτάται επομένως μόνον από τη βούληση των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων (βλ. τη μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 44 απόφαση της 24ης Μαρτίου 1994, Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 80).

48 Πρέπει επομένως να εξεταστεί αν η εν λόγω απόφαση αφορά επίσης ατομικά τις προσφεύγουσες.

49 Κατά πάγια νομολογία, «όσοι δεν είναι αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι η απόφαση τους αφορά ατομικά, παρά μόνον αν τους θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία τους χαρακτηρίζει σε σχέση προς κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη» (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, και μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 41 απόφαση της 19ης Μαΐου 1994, Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 42).

50 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει καταρχάς ότι, όπως προκύπτει από τις αιτιλογικές σκέψεις 37 και 43 της αποφάσεως ΕΚ, η Ferndorf βρίσκεται σε κατάσταση άμεσου ανταγωνισμού με τις μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις στην αγορά των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής. Η επίδικη συγκέντρωση μπορεί συνεπώς να θίξει τη Ferndorf υπό την ιδιότητά της ως άμεσου ανταγωνιστή.

51 Κατόπιν, η επίδικη συγκέντρωση είναι επίσης ικανή να θίξει τη Ferndorf υπό την ιδιότητά της ως αγοραστή πρώτων υλών που είναι αναγκαίες για την κατασκευή σωλήνων. Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται ότι, ως κατασκευαστής σωλήνων μη διαθέτων ιδία παραγωγή μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως τις οποίες χρειάζεται για την κατασκευή μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής, η Ferndorf απευθύνθηκε επανειλημμένα στη Salzgitter για την ικανοποίηση των σχετικών αναγκών της. Από το υπόμνημα παρεμβάσεως της Salzgitter προκύπτει συγκεκριμένα ότι, το 1998 και το 1999, η επιχείρηση αυτή παρέδωσε αντιστοίχως 2 100 τόνους και 10 200 τόνους μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως στη Ferndorf, ποσότητα η οποία, τουλάχιστον για το έτος 1999, αντιπροσωπεύει σημαντικό μέρος της ετήσιας καταναλώσεως της τελευταίας αυτής επιχειρήσεως. Επιπλέον, στα υπομνήματά τους και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγουσες προέβαλαν ότι οι αρνητικές επιπτώσεις της επίδικης συγκεντρώσεως στην κατάστασή τους από άποψη εφοδιασμού θα είναι κατά μείζονα λόγο σημαντικότερες καθόσον, στο πλαίσιο της εν λόγω συγκεντρώσεως, η Salzgitter απέκτησε έμμεσα τον από κοινού έλεγχο του μεγαλύτερου κατασκευαστή σωλήνων της Κοινότητας, ήτοι της Europipe, και ότι θα έχει επομένως

τον πειρασμό να ευνοήσει την επιχείρηση αυτή, εις βάρος των προσφευγουσών, όσον αφορά τον εφοδιασμό σε μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως. Οι προσφεύγουσες υποστήριξαν εξάλλου ότι η ενέργεια αυτή θα είχε επίσης ως αποτέλεσμα να δημιουργήσει δεσμούς μεταξύ της Salzgitter και των λοιπών κύριων προμηθευτών μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως, ήτοι του ομίλου Usinor και του ομίλου Thyssen, και ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι, στο πλαίσιο των δεσμών αυτών, οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις και οι εν λόγω τρίτες επιχειρήσεις θα καταλήξουν στον συντονισμό των δραστηριοτήτων τους στις αγορές των αναγκαίων για την κατασκευή σωλήνων πρώτων υλών, εις βάρος των ανεξάρτητων κατασκευαστών σωλήνων. Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίστηκαν ότι οι φόβοι τους σχετικά με τις αρνητικές επιπτώσεις της επίδικης συγκεντρώσεως στον εφοδιασμό τους με μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως επιβεβαιώθηκαν από το γεγονός ότι, ήδη από τη σύναψη της σχετικής συμφωνίας τον Αύγουστο του 2000, οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις αρνήθηκαν να παραδώσουν μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως στη Flender.

52 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι μετά την κοινοποίηση που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, η Ferndorf μετέσχε ενεργώς στη διοικητική διαδικασία.

53 Συγκεκριμένα, αφού ζήτησε με πρωτοβουλία της από την Επιτροπή να της παρασχεθεί η δυνατότητα να απαντήσει στο ερωτηματολόγιο που η Επιτροπή είχε διαβιβάσει σε διάφορους επιχειρηματίες για να συγκεντρώσει πληροφορίες σχετικά με τα δυνητικά αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στις οικείες αγορές, διατύπωσε ορισμένες επικρίσεις έναντι της συγκεντρώσεως αυτής. Ειδικότερα, στα έγγραφα της 22ας και της 24ης Αυγούστου 2000 καθώς και στην απάντηση επί του ερωτηματολογίου διευκρίνισε ότι η επίδικη συγκέντρωση θα είχε ως αποτέλεσμα να ενισχύσει την ανταγωνιστική θέση των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων στην αγορά των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής, εις βάρος των ανεξάρτητων κατασκευαστών σωλήνων οι οποίοι, όπως αυτή, δεν διαθέτουν ίδια παραγωγή των πρώτων υλών που είναι αναγκαίες για την κατασκευή σωλήνων και οι οποίοι δεν κατορθώνουν να προμηθευτούν αυτές τις πρώτες ύλες σε ανταγωνιστικές τιμές από τους μεγάλους ενοποιημένους ομίλους σιδηρουργίας.

54 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 20 έως 23 της αποφάσεως ΕΚΑΧ, η οποία εντάσσεται στην αιτιολογία της αποφάσεως ΕΚ, καθώς και από τα έγγραφα της Επιτροπής, προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή αξιολόγησε την κατάσταση του ανταγωνισμού στις

αγορές των αναγκαίων για την κατασκευή σωλήνων πρώτων υλών καθώς και στις αγορές σωλήνων λαμβάνοντας υπόψη τις αντιρρήσεις που διατύπωσαν οι ανεξάρτητοι κατασκευαστές σωλήνων, όπως η Ferndorf.

55 Επιπλέον, υπογραμμίζεται ότι στην αιτιολογική σκέψη 23 της αποφάσεως ΕΚΑΧ, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τη δήλωση της Salzgitter περί μη εισαγωγής διακρίσεων. Από την αιτιολογική αυτή σκέψη προκύπτει σαφώς, και δεν αμφισβητείται άλλωστε μεταξύ των διαδίκων, ότι για να απαντήσει ακριβώς στις αντιρρήσεις που εξέφρασαν ορισμένοι ανεξάρτητοι κατασκευαστές σωλήνων, όπως η Ferndorf, η Salzgitter ανέλαβε με τη δήλωση αυτή την υποχρέωση να μην εφαρμόζει όρους εισάγοντες διακρίσεις όσον αφορά την προμήθεια λαμαρινών quarto και μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως στους ανεξάρτητους κατασκευαστές σωλήνων.

56 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η απόφαση ΕΚ αφορά άμεσα και ατομικά τη Ferndorf.

57 Επιπλέον, εφόσον πρόκειται για μία και μόνη προσφυγή, δεν συντρέχει λόγος να εξεταστεί η ικανότητα προς άσκηση προσφυγής των λοιπών προσφευγουσών (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 31, και του Πρωτοδικείου της 6ης Μαρτίου 2002, T-127/99, T-129/99 και T-148/99, Diputación Foral de Álava κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1275, σκέψη 52).

58 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή καθ' ο μέτρο κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως ΕΚ.

Γ — *Επί της επιχειρηματολογίας των προσφευγουσών κατά την οποία η προσφυγή είναι παραδεκτή στο σύνολό της καθόσον κατατείνει στην ακύρωση δύο αποφάσεων οι οποίες, στην πραγματικότητα, αποτελούν μια ενιαία απόφαση*

1. *Επιχειρηματολογία των διαδίκων*

59 Οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι η επιχειρηματολογία που προβάλλει η Επιτροπή για να αποδείξει το απαράδεκτο της προσφυγής στηρίζεται σε εσφαλμένη νομική αντίληψη, ήτοι ότι η απόφαση ΕΚΑΧ και η απόφαση ΕΚ αποτελούν ανεξάρτητες νομικές πράξεις οι οποίες στηρίζονται σε διαφορετικές διατάξεις και οι οποίες, κατά συνέπεια, υπόκεινται σε διαφορετικές προϋποθέσεις όσον αφορά το παραδεκτό των προσφυγών που κατατείνουν στην ακύρωσή τους. Οι προσφεύγουσες είναι συγκεκριμένα της γνώμης ότι οι δύο αυτές αποφάσεις αποτελούν στην πραγματικότητα μια ενιαία διοικητική πράξη επί της οποίας πρέπει να εφαρμοστούν ομοιόμορφες προϋποθέσεις παραδεκτού, και επομένως μια προσφυγή η οποία, όπως εν προκειμένω, πληροί τις προϋποθέσεις παραδεκτού μιας των δύο συνθηκών πρέπει να κριθεί παραδεκτή στο σύνολό της.

60 Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, οι προσφεύγουσες προβάλλουν, πρώτον, ότι η νομική αντίληψη της Επιτροπής ανασκευάζεται από το γεγονός ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις έχουν ως αντικείμενο ένα και το αυτό αδιαίρετο σχέδιο συγκεντρώσεως το οποίο, σύμφωνα με τα άρθρα 66, παράγραφος 1, ΑΧ, και 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89, εμπίπτει στον έλεγχο των πράξεων συγκεντρώσεως από την Επιτροπή και το οποίο, ως εκ τούτου, μπορεί να είναι νόμιμο μόνον εάν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις των δύο νομικών τομέων. Κατά τις προσφεύγουσες, θα έπρεπε συνεπώς να εκδοθεί μια απόφαση που να ανταποκρίνεται μόνη της στις απαιτήσεις των δύο νομοθετικών τομέων.

61 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι το γεγονός ότι η έκδοση δύο χωριστών αποφάσεων μπορεί ενδεχομένως να καταλήξει σε αντιφατικά αποτελέσματα αντίκειται στις αρχές της συνοχής και της νομιμότητας της διοικητικής δράσεως που επιβάλλουν στην Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη, στις αποφάσεις της, τους νομικούς

κανόνες οι οποίοι εμπίπτουν στον τομέα των αρμοδιοτήτων της και οι οποίοι εφαρμόζονται στο αντικείμενο της διαδικασίας ή είναι ικανοί να επηρεάσουν την εκτίμησή της (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3203, σκέψεις 41 και 42· της 27ης Ιανουαρίου 2000, C-164/98 P, DIR International Film κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-447, σκέψεις 21 και 30, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001, T-156/98, RJB Mining κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-337, σκέψη 112).

62 Τρίτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η αντίληψη την οποία προβάλλει η Επιτροπή βρίσκεται σε αντίφαση με την τάση που διατυπώνεται στην ανακοίνωση της Επιτροπής για την προσέγγιση των διαδικασιών εξέτασης των συγκεντρώσεων στο πλαίσιο των συνθηκών ΕΚΑΧ και ΕΚ (ΕΕ 1998, C 66, σ. 36, στο εξής: ανακοίνωση για την προσέγγιση των νομοθεσιών), καθόσον από την ανακοίνωση αυτή προκύπτει ότι οι συγκεντρώσεις οι οποίες εμπίπτουν στον τομέα εφαρμογής των δύο απαγορευτικών διατάξεων πρέπει να εξετάζονται υπό διττή άποψη κατά τη διάρκεια ενιαίας διαδικασίας και ότι οι κανόνες που προβλέπονται στον κανονισμό 4064/89 και στις εκτελεστικές διατάξεις του εφαρμόζονται κατά τρόπο ανάλογο στην παρούσα διαδικασία.

63 Τέταρτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η άποψη της Επιτροπής είναι εσφαλμένη διότι, εφόσον η συγκέντρωση αποτέλεσε όπως φαίνεται αντικείμενο ενιαίας κοινοποιήσεως, η Επιτροπή δεν μπορούσε να αποφανθεί επί της συγκεντρώσεως αυτής παρά με ενιαία νομική πράξη εκδιδόμενη εντός της προθεσμίας ενός μηνός από της λήψεως της κοινοποιήσεως (άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89). Επισημαίνουν συγκεκριμένα ότι έστω και αν, στην ανακοίνωση για την προσέγγιση των διαδικασιών, η Επιτροπή δεν αναγνώρισε ότι προθεσμία ενός μηνός έχει γενικώς δεσμευτικό χαρακτήρα, σε περίπτωση όπως η προκειμένη, η εφαρμογή της προθεσμίας ενός μηνός επιβάλλεται τόσο από την επιταγή της ασφάλειας δικαίου όσο και από τη μέριμνα να μην αλλοιωθεί το σύστημα κοινοποιήσεως που εισήγαγε ο κανονισμός 4064/84.

64 Πέμπτον, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η άποψη της Επιτροπής δεν μπορεί να γίνει δεκτή λαμβανομένης υπόψη της εκπνοής της ισχύος της Συνθήκης ΕΚΑΧ κατά το έτος 2002. Επισημαίνουν συγκεκριμένα ότι η εξέταση που διενεργείται στα πλαίσια του ελέγχου των πράξεων συγκεντρώσεως προϋποθέτει μακροπρόθεσμη αξιολόγηση των αποτελεσμάτων της οικείας συγκεντρώσεως στις δομές της αγοράς,

και επομένως η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη, βάσει του δικαίου της Συνθήκης ΕΚ σχετικά με τον έλεγχο των πράξεων συγκεντρώσεως, τις διαρθρωτικές μεταβολές των όρων του ανταγωνισμού που η συγκέντρωση ήταν ικανή να επιφέρει στην αγορά της σιδηρουργίας και στις αγορές των καταναλωτικών αγαθών οι οποίες έπονται στα πλαίσια της οικονομικής διαδικασίας, αυτό δε εντός χρονικού ορίζοντα εκτεινόμενου πέραν της ισχύος της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

65 Τέλος, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η άποψη της Επιτροπής περιορίζει τη νομική προστασία τους καθόσον δεν αποκλείεται, σε ορισμένες περιπτώσεις, η άποψη αυτή να έχει ως συνέπεια να είναι υποχρεωμένος ένας ενδιαφερόμενος να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της πρώτης αποφάσεως πριν ακόμα λάβει γνώση της δεύτερης.

66 Η Επιτροπή αντικρούει το σύνολο της επιχειρηματολογίας των προσφευγουσών κατά την οποία όφειλε να επιτρέψει την επίδικη συγκέντρωση στο πλαίσιο ενιαίας αποφάσεως.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

67 Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνηστεί ότι η επίδικη συγκέντρωση εμπίπτει συγχρόνως στη Συνθήκη ΕΚΑΧ και στη Συνθήκη ΕΚ, καθόσον οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις δεν ασκούν τη δραστηριότητά τους μόνον στον τομέα της παραγωγής χάλυβα, υπό την έννοια του ορισμού που περιλαμβάνεται στο παράρτημα Ι της Συνθήκης ΕΚΑΧ, αλλ' επίσης σε τομείς οι οποίοι έπονται χρονικά στην αλυσίδα μεταποιήσεως του χάλυβα και, επομένως, δεν εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ αλλά στη Συνθήκη ΕΚ (στο εξής: μεικτή συγκέντρωση).

68 Κατά πάγια νομολογία, από το άρθρο 305, παράγραφος 1, ΕΚ προκύπτει ότι, όσον αφορά τη λειτουργία της κοινής αγοράς, οι κανόνες της Συνθήκης ΕΚΑΧ και το σύνολο των διατάξεων που έχουν θεσπιστεί κατ' εφαρμογή της εξακολουθούν να ισχύουν, μολονότι παρεμβλήθηκε η Συνθήκη ΕΚ (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1985, 239/84, Gerlach, Συλλογή 1985, σ. 3507, σκέψη 9, και της 24ης Σεπτεμβρίου 2002, C-74/00 P και C-75/00 P, Falck και Acciaierie di Bolzano κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-7869). Επομένως, εφόσον η Συνθήκη ΕΚΑΧ προβλέπει, στο άρθρο 66, ειδικούς κανόνες για τον έλεγχο των πράξεων συγκεντρώσεως, οι κανόνες αυτοί εφαρμόζονται, ως lex specialis, στις πράξεις συγκεντρώσεως καθ' ο μέρος εμπίπτουν στην εν λόγω συνθήκη. Κατά συνέπεια, στις ειδικές περιπτώσεις μεικτής συγκεντρώσεως, οι πλευρές της πράξεως αυτής που εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ πρέπει να εξετάζονται υπό το φως των κανόνων που περιλαμβάνονται στο άρθρο 66 ΑΧ, ενώ όλες οι άλλες πλευρές της συγκεντρώσεως αυτής πρέπει να εξετάζονται στο πλαίσιο του γενικού καθεστώτος ελέγχου των συγκεντρώσεων που καθιερώνει ο κανονισμός 4064/89.

69 Επιπλέον, εφόσον τόσο το άρθρο 66 ΑΧ όσο και ο κανονισμός 4064/89 υποβάλλουν τις πράξεις συγκεντρώσεως σε καθεστώς προηγούμενης εγκρίσεως, από αυτό προκύπτει ότι οι μετέχουσες σε μεικτή συγκέντρωση επιχειρήσεις μπορούν να θέσουν σε εφαρμογή το κοινοποιηθέν σχέδιο συγκεντρώσεως μόνον εάν διαθέτουν δύο χωριστές εγκρίσεις, ήτοι, αφενός, μια έγκριση δυνάμει του άρθρου 66, παράγραφος 2, ΑΧ για τα μέρη της συγκεντρώσεως που εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ και, αφετέρου, μια έγκριση δυνάμει του κανονισμού 4064/89 για τα μέρη της συγκεντρώσεως που εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚ.

70 Λόγω αυτών των ιδιαιτεροτήτων, η Επιτροπή είχε επομένως την ευχέρεια να εκδώσει δύο διαφορετικές αποφάσεις εν όψει της εγκρίσεως της επίδικης συγκεντρώσεως. Επιπλέον, αυτός ο τρόπος ενέργειας είναι κατά μείζονα λόγο δικαιολογημένος διότι οι κανόνες του άρθρου 66 ΑΧ και οι κανόνες που περιλαμβάνονται στον κανονισμό 4064/89 διαφέρουν τόσο από άποψη ουσίας όσο και από άποψη διαδικασίας.

71 Επισημαίνεται συγκεκριμένα ότι οι προϋποθέσεις για την έγκριση πράξεως συγκεντρώσεως που προβλέπονται στις διατάξεις αυτές και, επομένως, το ίδιο το αντικείμενο του ελέγχου που επιβάλλουν οι εν λόγω διατάξεις δεν συμπίπτουν.

Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 66, παράγραφος 2, ΑΧ, η Επιτροπή μπορεί να χορηγήσει άδεια για συγκέντρωση εμπίπτουσα στη Συνθήκη ΕΚΑΧ μόνον εάν η συγκέντρωση αυτή δεν παρέχει στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα ή επιχειρήσεις την εξουσία «να προσδιορίζουν τις τιμές, να ελέγχουν ή να περιορίζουν την παραγωγή ή τη διανομή ή να παρεμποδίζουν τη διατήρηση πραγματικού ανταγωνισμού επί σημαντικού τμήματος της αγοράς των εν λόγω προϊόντων» ή ακόμα «να διαφεύγουν τους κανόνες ανταγωνισμού που προκύπτουν από την εφαρμογή της παρούσας συνθήκης, ιδίως με τη δημιουργία μιας τεχνητά προνομιακής θέσεως η οποία συνεπάγεται ουσιώδες πλεονέκτημα για την πρόσβαση στις πηγές εφοδιασμού ή στις αγορές». Απεναντίας, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89, η Επιτροπή μπορεί να κηρύξει μια πράξη συγκεντρώσεως συμβατή με την κοινή αγορά μόνον εάν αυτή δεν δημιουργεί ή δεν ενισχύει «δεσπόζουσα θέση, με αποτέλεσμα να παρακωλύεται σε μεγάλο βαθμό ο ουσιαστικός ανταγωνισμός στην κοινή αγορά ή σε σημαντικό τμήμα της».

72 Επιπλέον, πολυάριθμες διαφορές υφίστανται από διαδικαστική άποψη. Παραδείγματος χάριν, επισημαίνεται ότι, αντίθετα προς το καθεστώς ελέγχου των συγκεντρώσεων που προβλέπει το άρθρο 66 ΑΧ, ο κανονισμός 4064/89 προβλέπει τη δημοσίευση της κοινοποιήσεως στην Επίσημη Εφημερίδα (άρθρο 4, παράγραφος 3), αυστηρές προθεσμίες για την έκδοση αποφάσεων στο πλαίσιο του ελέγχου των πράξεων συγκεντρώσεως (άρθρο 10), καθώς και την κοινοποίηση των αιτιάσεων και την πρόσβαση στον φάκελο της υποθέσεως πριν η Επιτροπή εκδώσει απόφαση κηρύσσουσα μια συγκέντρωση μη συμβατή με την κοινή αγορά ή πριν εγκρίνει μια συγκέντρωση υπό προϋποθέσεις (άρθρο 18, παράγραφοι 1 και 3).

73 Είναι επομένως πρόδηλο ότι η Επιτροπή δεν ενήργησε παρανόμως εκδίδοντας δύο χωριστές αποφάσεις για την έγκριση της επίδικης συγκεντρώσεως.

74 Κανένα από τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγουσες δεν μπορεί να αναιρέσει το συμπέρασμα αυτό.

75 Πρώτον, εσφαλμένα οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν είχε τη δυνατότητα να εκδώσει δύο χωριστές αποφάσεις καθόσον αυτές έχουν ως αντικείμενο ένα και το αυτό αδιαίρετο σχέδιο συγκεντρώσεως το οποίο, σύμφωνα με τα άρθρα 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89 και 66, παράγραφος 1, ΑΧ, ενέπιπτε στο καθεστώς ελέγχου των πράξεων συγκεντρώσεως εκ μέρους της Επιτροπής και, ως εκ τούτου, μπορούσε να είναι νόμιμο μόνον υπό την προϋπόθεση της πλήρωσεως των απαιτήσεων των δύο αυτών νομικών τομέων. Συγκεκριμένα, όπως επισημάνθηκε, το γεγονός και μόνον ότι χωριστά καθεστώτα ελέγχου προβλέπονται στη Συνθήκη ΕΚΑΧ και στη Συνθήκη ΕΚ επέτρεπε, καθεαυτό, να εκδώσει η Επιτροπή δύο χωριστές αποφάσεις για να εγκρίνει μεικτή συγκέντρωση, κατά μείζονα δε λόγο διότι ο προβλεπόμενος στο άρθρο 66 ΑΧ έλεγχος διαφέρει, τόσο από διαδικαστική όσο και από ουσιαστική άποψη, από τον έλεγχο που προβλέπει ο κανονισμός 4064/89. Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι πρόκειται για μία και την αυτή αδιαίρετη πράξη συγκεντρώσεως. Συγκεκριμένα, έστω και αν αληθεύει ότι, από οικονομική άποψη, η κοινοποιηθείσα μεικτή συγκέντρωση αντιπροσωπεύει γενικώς ένα αδιαίρετο σύνολο για τις επιχειρήσεις που προέβησαν στην κοινοποίηση, το γεγονός αυτό δεν εμποδίζει το να καθιστά αναγκαία η ενέργεια αυτή, από νομική άποψη, τη χορήγηση δύο χωριστών αδειών εκ μέρους της Επιτροπής, ήτοι, αφενός, μια άδεια δυνάμει του άρθρου 66, παράγραφος 2, ΑΧ για τις πλευρές της συγκεντρώσεως που εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ και, αφετέρου, μια άδεια δυνάμει του κανονισμού 4064/89 για το υπόλοιπο μέρος της συγκεντρώσεως.

76 Δεύτερον, είναι απορριπτέα η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία η έκδοση χωριστών αποφάσεων σε περίπτωση μεικτής συγκεντρώσεως αντίκειται προς την υποχρέωση της Επιτροπής να εξασφαλίζει τη συνοχή των αποφάσεών της. Είναι αληθές ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή οφείλει, για λόγους αρχής, να αποφεύγει τις ανακολουθίες που μπορούν να εμφανιστούν κατά την εφαρμογή των διαφόρων διατάξεων του κοινοτικού δικαίου (βλ. τις μνημονευθείσες ανωτέρω στη σκέψη 61 αποφάσεις Matra κατά Επιτροπής, σκέψεις 41 και 42, και Dir International Film κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 21 και 30). Επισημαίνεται ωστόσο ότι το γεγονός και μόνον ότι η Επιτροπή εκδίδει δύο χωριστές αποφάσεις στο πλαίσιο του ελέγχου μεικτής συγκεντρώσεως δεν αντιβαίνει, καθεαυτό, προς την υποχρέωση αυτή. Συγκεκριμένα, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από τις προσφεύγουσες, η πιθανότητα να καταλήγει η έκδοση χωριστών αποφάσεων στο να εγκρίνει η Επιτροπή τη συγκέντρωση στο σύνολό της ή εν μέρει όσον αφορά την πλευρά που εμπίπτει στη Συνθήκη ΕΚΑΧ και να την απαγορεύει στο σύνολό της ή εν μέρει όσον

αφορά την πλευρά που εμπίπτει στη Συνθήκη ΕΚ δεν συνιστά ανακολουθία, αλλά είναι συνέπεια του ότι οι πράξεις συγκεντρώσεως ή ορισμένες πλευρές των πράξεων αυτών υπόκεινται σε διαφορετικούς διαδικαστικούς και ουσιαστικούς κανόνες αναλόγως του αν εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ ή στη Συνθήκη ΕΚ. Η συναγωγή παρομοίου συμπεράσματος επιβάλλεται εξάλλου όσον αφορά τη δυνατότητα, η προσφυγή ακυρώσεως που στρέφεται κατά των αποφάσεων περί εγκρίσεως μεικτής συγκεντρώσεως να καταλήγει σε διαφορετικό αποτέλεσμα για την εκδοθείσα δυνάμει του άρθρου 66 ΑΧ απόφαση και για την απόφαση που εκδόθηκε βάσει του κανονισμού 4064/89. Πράγματι, είτε η Επιτροπή εκδίδει μια ενιαία απόφαση είτε δύο χωριστές αποφάσεις, απόκειται κατ' ανάγκη στα κοινοτικά δικαιοδοτικά όργανα να ελέγξουν τη νομιμότητα των αποφάσεων αυτών υπό το πρίσμα των διαφορετικών κανόνων που προβλέπονται στα δύο νομικά συστήματα.

77 Είναι αληθές ότι, σύμφωνα με την προεκτεθείσα νομολογία, η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να αποφεύγει ανακολουθίες όταν ασκεί τον έλεγχό της επί μεικτής συγκεντρώσεως βάσει των προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 66 ΑΧ και ο κανονισμός 4064/89. Οι προσφεύγουσες δεν προέβαλαν ωστόσο κανένα επιχείρημα για να αποδείξουν ότι η Επιτροπή δεν εκπλήρωσε την υποχρέωση αυτή στην παρούσα υπόθεση. Επιπλέον, επισημαίνεται ότι αυτό δεν ισχύει εν προκειμένω, εφόσον, όπως προκύπτει σαφώς από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Επιτροπή εξέδωσε τις αποφάσεις αυτές στο πλαίσιο συνολικής και συνεκτικής εκτιμήσεως της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως. Συγκεκριμένα, όχι μόνον οι περιγραφές των δραστηριοτήτων των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων καθώς και της συγκεντρώσεως, που περιλαμβάνονται στα σημεία 3 έως 11 της αποφάσεως ΕΚΑΧ και στα σημεία 3 έως 8 της αποφάσεως ΕΚ, είναι σχεδόν πανομοιότυπες, αλλά, επιπλέον, στο σημείο 11 της αποφάσεως ΕΚΑΧ, η Επιτροπή επισήμανε σαφώς ότι οι εμπίπτουσες στη Συνθήκη ΕΚ πλευρές της συγκεντρώσεως εξετάστηκαν στο πλαίσιο της αποφάσεως ΕΚ, ενώ στο σημείο 8 της αποφάσεως ΕΚ επισήμανε ότι οι εμπίπτουσες στη Συνθήκη ΕΚ πλευρές της συγκεντρώσεως εξετάστηκαν στην απόφαση ΕΚΑΧ. Τέλος, στα σημεία 20 έως 23 της αποφάσεως ΕΚΑΧ, η Επιτροπή ανέλυσε τις δυνητικές επιπτώσεις της επίδικης συγκεντρώσεως στις αγορές ΕΚΑΧ οι οποίες είναι οι αμέσως προηγούμενες των αγορών σωλήνων που εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚ. Έλαβε συγκεκριμένα υπόψη τις επιφυλάξεις που διατύπωσαν συναφώς οι κατασκευαστές σωλήνων, ήτοι ότι, κατόπιν της συγκεντρώσεως, οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις δεν θα έχουν πλέον συμφέρον να τους εφοδιάζουν με τις απαραίτητες πρώτες ύλες για την παραγωγή χαλύβδινων σωλήνων, αγορά στην οποία βρίσκονται σε άμεση ανταγωνιστική σχέση με τις θυγατρικές των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων. Για να απαντήσει στις επιφυλάξεις αυτές, η Επιτροπή προέβη σε ανάλυση των δυνητικών επιπτώσεων που μπορούσε να έχει η θέση των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων στις αμέσως προηγούμενες αγορές ΕΚΑΧ επί της ανταγωνιστικής θέσεως στις αμέσως επόμενες αγορές ΕΚ, ήτοι στις αγορές των σωλήνων.

78 Τρίτον, εσφαλμένα οι προσφεύγουσες αναφέρονται στην ανακοίνωση για την προσέγγιση των διαδικασιών με σκοπό να αποδείξουν ότι η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να εκδώσει χωριστές αποφάσεις.

79 Επισημαίνεται συναφώς ότι, σύμφωνα με τη σαφή διατύπωσή της, η ανακοίνωση αυτή έχει ως στόχο «να αυξήσει τη διαφάνεια και να βελτιώσει τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο της εξέτασης [των αιτήσεων συγκεντρώσεως που εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ] καθώς και να επιταχύνει τη διαδικασία λήψης αποφάσεων» (σημείο 1). Η ανακοίνωση αυτή αποσκοπεί επίσης στο να ανταποκριθεί στις προσδοκίες των επιχειρήσεων, ιδίως όσον αφορά τις μεικτές συγκεντρώσεις, για την απλοποίηση των διαδικασιών και, τέλος, «να παράσχει τη δυνατότητα στις επιχειρήσεις να εξοικειωθούν με τις διαδικασίες του κοινού δικαίου εν όψει της προσεχούς λήξης της ισχύος της Συνθήκης ΕΚΑΧ» (σημείο 2). Για την πραγματοποίηση των στόχων αυτών, η Επιτροπή προέβλεψε να εφαρμόσει, κατ' αναλογία, στις εμπίπτουσες στη Συνθήκη ΕΚΑΧ συγκεντρώσεις ορισμένο αριθμό κανόνων που προβλέπονται στον κανονισμό 4064/89 και τις διατάξεις που λαμβάνονται κατ' εφαρμογή του κανονισμού αυτού. Απεναντίας, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, η Επιτροπή ουδέποτε ανέφερε στην ανακοίνωση αυτή ότι θα εφάρμοζε, κατ' αναλογία, το σύνολο των προβλεπόμενων στον κανονισμό 4064/89 κανόνων και τους κανονισμούς που εκδίδονται κατ' εφαρμογή του. Αντίθετα, διευκρίνισε σαφώς ότι μόνον ορισμένοι ειδικοί κανόνες θα εφαρμόζονταν κατ' αναλογία.

80 Επισημαίνεται επιπλέον ότι η ανακοίνωση αυτή, η οποία περιλαμβάνει ορισμένο αριθμό κανόνων με τους οποίους αυτοδεσμεύθηκε η Επιτροπή, ουδόλως αποκλείει να εκδίδει η Επιτροπή χωριστές αποφάσεις όταν εγκρίνει μεικτή συγκέντρωση. Η ανακοίνωση αυτή προβλέπει αντιθέτως ορισμένο αριθμό κανόνων οι οποίοι καθιστούν δυνατή την απλοποίηση της διαδικασίας, ή και την ελαχιστοποίηση ενδεχόμενων δυσχερειών που απορρέουν από το ότι η κοινοποιηθείσα συγκέντρωση εμπίπτει σε δύο χωριστές συνθήκες και εξετάζεται υπό το φως των διαφορετικών διατάξεων που προβλέπουν οι συνθήκες αυτές. Αυτό ισχύει ιδίως όσον αφορά τις προθεσμίες εντός των οποίων η Επιτροπή εκδίδει τις αποφάσεις της δυνάμει της Συνθήκης ΕΚΑΧ (σημεία 7 έως 9 της ανακοινώσεως). Συγκεκριμένα, παρά το ότι το άρθρο 66 ΑΧ ουδεμία προθεσμία προβλέπει για την έκδοση αποφάσεως περί εγκρίσεως συγκεντρώσεως η οποία εμπίπτει στη συνθήκη αυτή, η Επιτροπή διευ-

κρίνισε στο σημείο 7 της ανακοινώσεως ότι «θα καταβάλλει προσπάθεια να εκδίδει την απόφασή της εντός περιόδου ενός μηνός μετά την κοινοποίηση». Αυτή η ανάληψη υποχρεώσεως καθιστά δυνατό να εξασφαλιστεί ότι, σε περίπτωση μεικτής συγκεντρώσεως, η Επιτροπή χορηγεί την άδειά της βάσει της Συνθήκης ΕΚΑΧ εντός προθεσμίας κατά το δυνατόν εγγύτερης προς την προθεσμία για τη χορήγηση αδείας βάσει της Συνθήκης ΕΚ, η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 1, είναι ένας μήνας από της κοινοποιήσεως της συγκεντρώσεως.

81 Συναφώς, είναι εξάλλου απορριπτέα η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία η αρχή της ασφάλειας δικαίου καθώς και η μέριμνα να διατηρηθεί το σύστημα κοινοποιήσεως που προβλέπει ο κανονισμός 4064/89 έχουν ως συνέπεια ότι, σε περίπτωση μεικτής συγκεντρώσεως, η προθεσμία ενός μηνός που προβλέπεται στο άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89 πρέπει επίσης να εφαρμόζεται στην απόφαση η οποία εκδίδεται βάσει της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Είναι αληθές ότι το γεγονός ότι, αντίθετα προς το σύστημα ελέγχου των συγκεντρώσεων που προβλέπει η Συνθήκη ΕΚ, η Επιτροπή δεν δεσμεύεται από αυστηρές προθεσμίες όταν εκδίδει απόφαση σχετικά με τον έλεγχο των συγκεντρώσεων βάσει της Συνθήκης ΕΚΑΧ, μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να φέρει τις μετέχουσες σε μεικτή συγκέντρωση επιχειρήσεις σε δυσχερή θέση. Αυτό συμβαίνει ειδικότερα όταν η Επιτροπή ενέκρινε ήδη το εμπίπτον στη Συνθήκη ΕΚ μέρος της συγκεντρώσεως, αλλά όχι ακόμα το μέρος της συγκεντρώσεως που εμπίπτει στη Συνθήκη ΕΚΑΧ. Συγκεκριμένα, σε τέτοια περίπτωση, αν και έχουν ήδη την άδεια για το μέρος της συγκεντρώσεως που εμπίπτει στη Συνθήκη ΕΚ, οι ενδιαφερόμενοι είναι υποχρεωμένοι να αναμείνουν να εγκρίνει η Επιτροπή και το μέρος της συγκεντρώσεως που εμπίπτει στη Συνθήκη ΕΚΑΧ πριν προβούν στην εκτέλεση του σχεδίου αυτού στο σύνολό του. Είναι ωστόσο προφανές ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, η αβεβαιότητα της καταστάσεως αυτής δεν συνεπάγεται κάποια ανασφάλεια δικαίου όσον αφορά την οικεία πράξη δεδομένου ότι, από την άποψη του κοινοτικού δικαίου, η πράξη αυτή δεν εκτελέστηκε ακόμα. Επιπλέον, ακριβώς για να περιοριστεί κατά το μέγιστο δυνατό αυτή η κατάσταση αβεβαιότητας, η Επιτροπή, στην ανακοίνωσή της για την προσέγγιση των διαδικασιών, διευκρίνισε ότι θα καταβάλει προσπάθεια να εκδίδει τις αποφάσεις ΕΚΑΧ εντός προθεσμίας ενός μηνός από της κοινοποιήσεως.

82 Τέταρτον, η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία η έκδοση χωριστών αποφάσεων περιορίζει τη νομική προστασία τους είναι απορριπτέα. Επισημαίνεται συναφώς ότι, εν προκειμένω, η απόφαση ΕΚΑΧ εκδόθηκε εννέα ημέρες μετά την απόφαση ΕΚ, ήτοι εντός ιδιαίτερα συντόμου χρονικού διαστήματος. Ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση

που ανήγγειλε στο σημείο 7 της ανακοινώσεως για την προσέγγιση των διαδικασιών, ήτοι ότι «θα καταβάλει προσπάθεια να εκδίδει την απόφασή της [δυνάμει της Συνθήκης ΕΚΑΧ] εντός περιόδου ενός μηνός από την κοινοποίηση». Ομοίως, το γεγονός ότι η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση ΕΚΑΧ σε σύντομο χρονικό διάστημα μετά την απόφαση ΕΚ αποκλείει εκ των πραγμάτων την υπόθεση την οποία επικαλούνται οι προσφεύγουσες, κατά την οποία θα ήταν υποχρεωμένες να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως ΕΚ πριν ακόμα εκδοθεί η απόφαση ΕΚΑΧ. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες έλαβαν εν προκειμένω γνώση των προσβαλλομένων αποφάσεων με τηλεομοιοτυπία της 4ης Οκτωβρίου 2000, και επομένως η προθεσμία δύο μηνών για την άσκηση προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 230, πέμπτη παράγραφος, ΕΚ δεν είχε ακόμα αρχίσει να τρέχει όταν η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση ΕΚΑΧ.

83 Τέλος, επισημαίνεται ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, το γεγονός ότι η ισχύς της Συνθήκης ΕΚΑΧ θα έληγε κατά τη διάρκεια του έτους 2002 δεν εμπόδιζε την Επιτροπή να εκδώσει δύο χωριστές αποφάσεις για να εγκρίνει την επίδικη συγκέντρωση. Πράγματι, η λήξη της ισχύος της Συνθήκης ΕΚΑΧ δεν αναιρεί το γεγονός ότι, εφόσον η συνθήκη αυτή ίσχυε, απέκειτο στην Επιτροπή να εξετάσει, βάσει των προβλεπόμενων στο άρθρο 66 ΑΧ προϋποθέσεων, αν μπορούσαν να εγκριθούν οι συγκεντρώσεις ή μέρη των συγκεντρώσεων που ενέπιπταν στη συνθήκη αυτή. Δεν αμφισβητείται όμως ότι η Συνθήκη ΕΚΑΧ ίσχυε κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως ΕΚΑΧ εκ μέρους της Επιτροπής. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες ουδόλως απέδειξαν κατά τι η προσεχής λήξη της ισχύος της συνθήκης αυτής θα εμπόδιζε την Επιτροπή να προβεί σε ορθή εξέταση της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως βάσει των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 66, παράγραφος 2, ΑΧ.

84 Βάσει όλων των ανωτέρω εκτιμήσεων, είναι απορριπτέα ως αβάσιμη η επιχειρηματολογία την οποία προβάλλουν οι προσφεύγουσες για να αποδείξουν ότι, σε περίπτωση όπως η προκειμένη, αρκεί να πληρούνται οι προϋποθέσεις του παραδεκτού όσον αφορά μία εκ των δύο αποφάσεων περί εγκρίσεως της επίδικης συγκεντρώσεως για να κριθεί η προσφυγή παραδεκτή στο σύνολό της. Διαπιστώνεται επίσης ότι η Επιτροπή δεν ενήργησε παρανόμως εκδίδοντας δύο χωριστές αποφάσεις για να εγκρίνει την επίδικη συγκέντρωση.

Δ — *Επί του παραδεκτού του υπομνήματος παρεμβάσεως της Mannesmann*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

85 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το υπόμνημα παρεμβάσεως της Mannesmann παραβαίνει το άρθρο 116, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας και παραβιάζει την υποχρέωση αιτιολογήσεως και, επομένως, πρέπει να θεωρηθεί απαράδεκτο καθόσον η παρεμβαίνουσα παρέλειψε να αιτιολογήσει προσωπικά το υπόμνημα παρεμβάσεως, αρκούμενη να αναφερθεί στα εκτιθέμενα από τη Salzgitter.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

86 Το άρθρο 116, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει τα εξής:

«Το υπόμνημα παρεμβάσεως περιέχει:

α) τα αιτήματα του παρεμβαίνοντος, με τα οποία υποστηρίζονται τα αιτήματα ενός των διαδίκων ή ζητείται η μερική ή ολική απόρριψή τους·

β) τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβάλλει ο παρεμβαίνων·

γ) ενδεχομένως, τα προτεινόμενα αποδεικτικά μέσα».

87 Εν προκειμένω, η Mannesmann ενημέρωσε το Πρωτοδικείο, με έγγραφο της 2ας Ιουλίου 2001, ότι υποστηρίζει πλήρως την επιχειρηματολογία της Επιτροπής και ότι συμμερίζεται επίσης τα αιτήματά της, ήτοι να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη ή ως αβάσιμη και να καταδικαστούν οι προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα. Προσέθεσε πάντως ότι, για να αποφύγει τις επαναλήψεις, παραπέμπει στην επιχειρηματολογία που εκτίθεται στο υπόμνημα παρεμβάσεως της Salzgitter, στη σύνταξη του οποίου συμμετέσχε.

88 Αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από τις προσφεύγουσες, αυτός ο τρόπος ενέργειας δεν αντίκειται προς τις διατάξεις του άρθρου 116, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας και προς την υποχρέωση αιτιολογήσεως.

89 Επισημαίνεται συγκεκριμένα ότι, ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, η Mannesmann παρέπεμψε απλώς σε δικόγραφο το οποίο περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία τα οποία απαιτούνται βάσει του άρθρου 116, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας. Το δικόγραφο αυτό κατατέθηκε άλλωστε την ίδια ημέρα, στα πλαίσια της ίδιας υποθέσεως και ενώπιον του αυτού τμήματος του Πρωτοδικείου. Ουδείς κίνδυνος συγχύσεως υφίσταται επομένως. Επιπλέον, αυτός ο τρόπος ενέργειας καθιστά δυνατή την οικονομία των περιορισμένων μέσων των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων. Τέλος, εφόσον η παρεμβαίνουσα δεν παρέπεμψε σε μελλοντικά δικόγραφα ή σε δικόγραφα των οποίων δεν μπορούσε να γνωρίζει το περιεχόμενο, αυτός ο τρόπος ενέργειας δεν είναι ασύμβατος με την ευθύνη κάθε διαδίκου όσον αφορά το περιεχόμενο των δικογράφων τα οποία καταθέτει.

90 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι η νομολογία την οποία επικαλούνται οι προσφεύγουσες είναι άσχετη προς τους ισχυρισμούς τους.

91 Συγκεκριμένα, αληθεύει μεν ότι, με την απόφαση της 29ης Ιουνίου 1995, T-37/91, ICI κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1901), το Πρωτοδικείο δεν έκανε δεκτή τη γενική παραπομπή της προσφεύγουσας στα δικόγραφα τα οποία είχε καταθέσει σε

δύο άλλες υποθέσεις, αλλά η άρνηση αυτή στηριζόταν στη διαπίστωση ότι οι προβαλλόμενοι στα δύο αυτά δικόγραφα λόγοι και επιχειρήματα αφορούσαν «δύο χωριστές αγορές και δύο διαφορετικές παραβάσεις» (σκέψη 46 της αποφάσεως) και κυρίως δύο διαφορετικές νομικές υποθέσεις των οποίων δεν είχε αποφασιστεί η συνεκδίκαση, πράγμα που συνιστούσε παραπομπή σε δικόγραφο που δεν αποτελούσε μέρος του φακέλου της υποθέσεως. Αυτό όμως δεν συμβαίνει προφανώς στην παρούσα υπόθεση, όπου πρόκειται για παραπομπή σε δικόγραφο στα πλαίσια της ίδιας υποθέσεως και ενώπιον του αυτού τμήματος. Επιπλέον, στη σκέψη 47 της αποφάσεως αυτής, το Πρωτοδικείο έκανε δεκτή την παραπομπή στα δικόγραφα τα οποία είχαν κατατεθεί στο πλαίσιο άλλης υποθέσεως διότι «οι διάδικοι, οι εκπρόσωποι και οι δικηγόροι είναι ίδιοι, [...] οι δύο προσφυγές ασκήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, [...] οι δύο υποθέσεις εκκρεμούν ενώπιον του ίδιου τμήματος και [...] ανατέθηκαν στον ίδιο εισηγητή δικαστή και, τέλος, [...] οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αφορούν την ίδια αγορά». Επομένως, αν το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ορθά ότι η παραπομπή στα δικόγραφα που έχουν κατατεθεί στο πλαίσιο άλλης υποθέσεως μπορεί να επιτρέπεται, το ίδιο ισχύει κατά μείζονα λόγο για την παραπομπή σε δικόγραφο κατατιθέμενο στα πλαίσια της ίδιας διαδικασίας και ενώπιον του ιδίου τμήματος, όπως συμβαίνει στην παρούσα υπόθεση.

92 Οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, C-347/88, Επιτροπή κατά Ελλάδος (Συλλογή 1990, σ. I-4747) και της 13ης Μαρτίου 1992, C-43/90, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1992, σ. I-1909) δεν επιβεβαιώνουν επίσης ότι ο τρόπος ενέργειας της Mannesmann είναι αντικανονικός. Επισημαίνεται συγκεκριμένα ότι, στις υποθέσεις αυτές, η Επιτροπή, η οποία είχε ζητήσει από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι τα εν λόγω κράτη μέλη είχαν παραβεί τις υποχρεώσεις τους, είχε αναφερθεί σε ορισμένο αριθμό αιτιάσεων που περιλαμβάνονταν μόνο στις απευθυνθείσες στα εν λόγω κράτη μέλη έγγραφες οχλήσεις. Το Δικαστήριο έκρινε απαράδεκτη τέτοια αναφορά σε αιτιάσεις μη περιλαμβανόμενες στα δικόγραφα των προσφυγών, δεδομένου ότι τέτοιος τρόπος ενέργειας αντιβαίνει σαφώς προς τις διατάξεις του άρθρου 19 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, οι οποίες προβλέπουν ότι το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση (σκέψεις 28 και 29 της προμνημονευθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Ελλάδος και 5 έως 9 της προμνημονευθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Γερμανίας).

93 Τέλος, η διάταξη του Δικαστηρίου της 7ης Μαρτίου 1994, C-338/93 P, De Hoe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-819, σκέψεις 28 έως 30) δεν επιβεβαιώνει τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών. Επισημαίνεται συγκεκριμένα ότι, στο πλαίσιο της

αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου με την οποία είχε απορριφθεί η προσφυγή του, ο De Hoe προσήπτε μεταξύ άλλων στο Πρωτοδικείο ότι επέκρινε εσφαλμένα ότι η επανάληψη, στο έγγραφο της προσφυγής, αυτούσιου του περιεχομένου της διοικητικής ενστάσεως δεν πληροί ούτε τους όρους του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ούτε εκείνους του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας. Με την απόφασή του, το Δικαστήριο απέρριψε την αιτίαση αυτή επισημαίνοντας ότι, υπό τις συνθήκες της προκειμένης περιπτώσεως, η απλή επανάληψη στο έγγραφο της προσφυγής αυτούσιου του περιεχομένου της διοικητικής ενστάσεως δεν μπορεί να αναπληρώσει τη μη παράθεση των λόγων επί των οποίων θεμελιώνεται η προσφυγή (σκέψη 29 της διατάξεως). Είναι προφανές ότι οι εκτιμήσεις αυτές δεν μπορούν να μεταφερθούν στην παρούσα περίπτωση, στην οποία πρόκειται για αναφορά σε υπόμνημα παρεμβάσεως κατατεθέν από άλλον παρεμβαίνοντα στο πλαίσιο της ίδιας δικαστικής διαδικασίας.

Επί της ουσίας

Α — *Επί του λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από την εσφαλμένη εκτίμηση όσον αφορά τα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

94 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τα αποτελέσματα, τόσο οριζόντια όσο και κάθετα, της επίδικης συγκέντρωσης στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων.

95 Όσον αφορά τα οριζόντια αποτελέσματα, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η ακρίβεια του αριθμού των μεριδίων που κατέχουν οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις στην αγορά των μεγάλων σωλήνων, τα οποία εμφαίνονται στην από-

φαση ΕΚ, είναι αμφίβολη, δεδομένου ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τον όγκο των πωλήσεων μιας επιχειρήσεως η οποία ουδέποτε άσκησε τη δραστηριότητά της στην εν λόγω αγορά (Linde), μιας επιχειρήσεως η οποία δεν δραστηριοποιείται πλέον στην αγορά αυτή από το 1993 (Gräbener) και, τέλος, μιας επιχειρήσεως η οποία βρισκόταν σε διαδικασία πτωχεύσεως κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως (Klöckner Muldenstein). Επιπλέον, οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι και αν ακόμα υποτεθεί ότι τα προβαλλόμενα από την Επιτροπή στοιχεία είναι ακριβή, από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι με μερίδιο της αγοράς ύψους 30,5 % (σημείο 36 της αποφάσεως ΕΚ) και λαμβανομένης υπόψη της σημαντικής αποστάσεως που τις χωρίζει από τις λοιπές ανταγωνίστριες επιχειρήσεις, οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις δεσπόζουν στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων.

96 Όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι τόσο από το συνημμένο στον κανονισμό 447/98 έντυπο CO όσο και από το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του κανονισμού 4064/89 προκύπτει σαφώς ότι, στο πλαίσιο του ελέγχου των πράξεων συγκεντρώσεως, η Επιτροπή οφείλει όχι μόνον να λαμβάνει υπόψη τα οριζόντια αποτελέσματα αλλά επίσης τις κάθετες επιπτώσεις της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως επί της οικείας αγοράς. Εκτιμούν ότι η ανάλυση αυτή ήταν κατά μείζονα λόγο σημαντική στην προκειμένη περίπτωση διότι, κατόπιν της επίδικης συγκεντρώσεως, η ισχυρότατη θέση που κατέχουν οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων ενισχύθηκε από τη θέση που κατέχουν στην αγορά των πρώτων υλών οι οποίες προορίζονται για την κατασκευή των σωλήνων αυτών, ήτοι, αφενός, των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως και, αφετέρου, των λαμαρινών quarto. Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η Επιτροπή όμως δεν έλαβε, ή έλαβε ανεπαρκώς, υπόψη αυτά τα κάθετα αποτελέσματα.

97 Συγκεκριμένα, όσον αφορά τις λαμαρίνες quarto που προορίζονται για την κατασκευή μεγάλων σωλήνων επιμήκους ραφής, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, όπως προκύπτει από τα σημεία 17 έως 19 της αποφάσεως ΕΚΑΧ, οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις κατέχουν ισχυρότατη θέση στην εν λόγω αγορά διότι, με τις εταιρίες Usinor/DH και Riva, έχουν μερίδιο της αγοράς ύψους 96 %, πράγμα που επιτρέπει άλλωστε να υποτεθεί ότι κατέχουν θέση ολιγοπωλίου στην αγορά αυτή. Κατά την άποψή τους, το στοιχείο αυτό ήταν κατά μείζονα λόγο σημαντικό καθόσον οι τρεις αυτές επιχειρήσεις κατέχουν, με μερίδιο της αγοράς ύψους 50 %, ισχυρή θέση στην αγορά η οποία έπεται εκείνης των μεγάλων σωλήνων επιμήκους ραφής. Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι, στην απόφαση ΕΚ, η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη το στοιχείο αυτό, πράγμα που κατά την άποψή τους συνιστά παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89.

98 Όσον αφορά τις προοριζόμενες για την κατασκευή σωλήνων μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως, οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι η επίδικη συγκέντρωση μετέβαλε θεμελιωδώς την κατάσταση των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων στην εν λόγω αγορά διότι, χάρη στην παραγωγή μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως της Salzgitter, η MRW διαθέτει εφεξής μια αυτόνομη πηγή εφοδιασμού σε πρώτες ύλες, πράγμα που ενισχύει τη θέση της στην αγορά που έπεται εκείνης των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής εις βάρος των ανεξάρτητων κατασκευαστών μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η Ferndorf.

99 Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν επιπλέον ότι ο ισχυρισμός της Salzgitter κατά τον οποίο οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις δεν διαθέτουν στην αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως παρά ένα μερίδιο της τάξεως του 4,2 % εδράζεται στην εσφαλμένη βάση εκτιμήσεως ότι η αγορά αυτή περιλαμβάνει το σύνολο των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο προορισμός τους. Επισημαίνω συγκεκριμένα ότι, λαμβανομένων υπόψη των ισχυόντων τεχνικών και κανονιστικών περιορισμών, η κατασκευή μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως προοριζόμενων για την κατασκευή χαλύβδινων σωλήνων διαφέρει σε τέτοιο βαθμό από την κατασκευή μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως προοριζόμενων για άλλες χρήσεις όπως, παραδείγματος χάριν, η κατασκευή αυτοκινήτων, ώστε δεν υφίσταται δυνατότητα αμοιβαίας υποκαταστάσεως μεταξύ αυτών των δύο κατηγοριών προϊόντων. Κατά την άποψη των προσφευγουσών, αυτή η απουσία δυνατότητας αμοιβαίας αποκαταστάσεως ενισχύεται περαιτέρω από το γεγονός ότι οι παραγωγοί χάλυβος κανονίζουν τιμές διαφορετικές αναλόγως του αν οι μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως προορίζονται για την παραγωγή σωλήνων ή για άλλες χρήσεις. Κατά την άποψή τους, αυτό το σφάλμα περί τον προσδιορισμό της αγοράς των προϊόντων αναφοράς έχει πολυάριθμες επιπτώσεις επί της επιχειρηματολογίας της Salzgitter και της Επιτροπής δεδομένου ότι, αν εφαρμοστεί ο προσδιορισμός της αγοράς προϊόντων που προτείνουν οι προσφεύγουσες, αποδεικνύεται ότι το κατεχόμενο από τη Salzgitter μερίδιο της αγοράς είναι κατά πολύ σημαντικότερο από ό,τι ισχυρίζεται η τελευταία. Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν επιπλέον ότι, στην υποσημείωση αριθμός 20 του υπομνήματος αντικρούσεως, η Επιτροπή αναγνώρισε σιωπηρώς την ορθότητα του προτεινόμενου από τις προσφεύγουσες προσδιορισμού της αγοράς προϊόντων.

100 Ομοίως, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τον προσδιορισμό της γεωγραφικής αγοράς για τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως. Συγκεκριμένα, κατά την άποψή τους, από ορισμένο αριθμό ενδείξεων προκύπτει ότι η γεωγραφική αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως δεν εκτείνεται στο σύνολο της Κοινότητας αλλά περιορίζεται στις εθνικές αγορές:

πρώτον, μόνον έναν μικρό μέρος της παραγωγής μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως στην Κοινότητα αποτελεί το αντικείμενο ενδοκοινοτικών συναλλαγών, δεύτερον, οι εισαγωγές μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως από τρίτες χώρες περιορίζονται με την επιβολή υψηλότατων δασμών αντιντάμπινγκ [απόφαση 283/2000/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 4ης Φεβρουαρίου 2000, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων πλατέων προϊόντων έλασης, από σίδηρο ή από (μη κεκραμένους) χάλυβες, με πλάτος 600 mm ή περισσότερο, μη επιστρωμένων με άλλο μέταλλο ούτε επενδυμένων, περιελιγμένων, που έχουν υποβληθεί απλώς σε θερμή έλαση, καταγωγής Βουλγαρίας, Ινδίας, Νότιας Αφρικής, Ταϊβάν και Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, για την αποδοχή των αναλήψεων υποχρεώσεων που πρότειναν ορισμένοι παραγωγοί-εξαγωγείς και για την περάτωση της διαδικασίας όσον αφορά τις εισαγωγές καταγωγής Ιράν (ΕΕ L 31, σ. 15)· απόφαση 1758/2000/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 9ης Αυγούστου 2000, περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων πλατέων προϊόντων θερμής έλασης, μη κεκραμένων χαλύβων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Ινδίας και Ρουμανίας, για την αποδοχή των αναλήψεων υποχρεώσεων όσον αφορά την Ινδία και τη Ρουμανία και την οριστική είσπραξη των επιβληθέντων προσωρινών δασμών (ΕΕ L 202, σ. 21)], τρίτον, κατά τη διάρκεια του έτους 2000, οι επιβληθείσες από τη Salzgitter τιμές για την προμήθεια μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως αυξήθηκαν κατά 74 % και, τέλος, υφίστανται μεγάλες διαφορές στο επίπεδο των τιμών που ισχύουν στα διάφορα κράτη μέλη για τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως και τις λαμαρίνες quarto.

101 Επιπλέον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, κατά τον υπολογισμό των μεριδίων της αγοράς όσον αφορά τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως, η Επιτροπή όφειλε επίσης να λάβει υπόψη την παραγωγή μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως εκ μέρους της MRW, έστω και αν η εταιρία αυτή αναθέτει υπεργολαβικά την άσκηση της εν λόγω δραστηριότητας στην TKS. Κατά την άποψή τους, το γεγονός και μόνον ότι η MRW δεν έχει την άδεια να πωλεί μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως σε τρίτους λόγω των δημόσιων επιβαρύνσεων που της επέβαλε η Επιτροπή ουδόλως μεταβάλλει το συμπέρασμα αυτό καθόσον, σε περίπτωση άρσεως των επιβαρύνσεων αυτών, η MRW θα ήταν εν πάση περιπτώσει ένας δυνητικός πωλητής μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως και, ως εκ τούτου, επίσης ένας δυνητικός ανταγωνιστής της Salzgitter και άλλων επιχειρήσεων.

102 Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν επίσης ότι, στο σημείο 14 της αποφάσεως ΕΚΑΧ, η Επιτροπή άφησε ανοιχτό το ζήτημα αν υφίσταται αλληλοεπικάλυψη μεταξύ της αγοράς των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως και της αγοράς των λαμαρινών quarto. Κατά την άποψή τους όμως, δεν μπορεί να υφίσταται η παραμικρή αμφιβολία ότι, ακόμα και κατά την αντίληψη της Επιτροπής, η προσφορά μεγάλων ταινιών θερμής

ελάσεως και η προσφορά λαμαρινών quarto συναντώνται στην ίδια αγορά και επομένως, για τον υπολογισμό των μεριδίων της αγοράς των λαμαρινών quarto, η Επιτροπή όφειλε να συμπεριλάβει τις πωλούμενες από τη Salzgitter ποσότητες μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως. Οι προσφεύγουσες εκτιμούν κατά συνέπεια ότι, εφόσον η Επιτροπή σε ουδεμία διαπίστωση προέβη όσον αφορά την αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως, η εκτίμησή της σχετικά με την αγορά των λαμαρινών quarto είναι εσφαλμένη. Κατά την άποψή τους, το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο διότι, στο σημείο 17 της αποφάσεως EKAX, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις κατείχαν μερίδιο της αγοράς ύψους 28 % μόνον όσον αφορά τις πωλήσεις λαμαρινών quarto και, επομένως, το εν λόγω μερίδιο της αγοράς θα ήταν ακόμα σημαντικότερο αν η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη τις διενεργούμενες από τη Salzgitter πωλήσεις μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως.

103 Τέλος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η δήλωση της Salzgitter περί μη εισαγωγής διακρίσεων δεν αρκεί για να εξαλείψει τις πλημμέλειες της αποφάσεως όσον αφορά την εκτίμηση των κάθετων αποτελεσμάτων της επίδικης συγκεντρώσεως, αν μη τι άλλο λόγω του μη δεσμευτικού χαρακτήρα της δηλώσεως αυτής και της διαφορετικής μεταχειρίσεως των ενδιαφερομένων η οποία προκύπτει εξ αυτού. Οι προσφεύγουσες επισημαίνουν επίσης ότι οι επικρίσεις που διατύπωσαν δημιουργούν τόσες αμφιβολίες όσον αφορά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και τη νομική εκτίμηση που περιλαμβάνονται στην απόφαση ΕΚ, ώστε πρέπει να γεννώνται αμφιβολίες ακόμα και για το υποστατό της αποφάσεως αυτής.

104 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη συναφώς από τις παρεμβαίνουσες, αμφισβητεί το σύνολο της επιχειρηματολογίας των προσφευγουσών κατά την οποία υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τόσο τα οριζόντια όσο και τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως επί της αγοράς των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

105 Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνηστεί ότι, εφόσον οι ουσιαστικοί κανόνες του κανονισμού 4064/89, ειδικότερα δε το άρθρο 2, παρέχουν στην Επιτροπή ορισμένη διακριτική ευχέρεια, ιδίως όσον αφορά εκτιμήσεις οικονομικής φύσεως, ο εκ μέρους του

κοινοτικού δικαστή έλεγχος της ασκήσεως τέτοιας ευχέρειας, που είναι ουσιώδης για τον καθορισμό των κανόνων στον τομέα των συγκεντρώσεων, πρέπει να ασκείται λαμβανομένου υπόψη του περιθωρίου εκτιμήσεως το οποίο στηρίζεται στους οικονομικής φύσεως κανόνες που απαρτίζουν το καθεστώς των συγκεντρώσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1998, C-68/94 και C-30/95, Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1375, σκέψεις 223 και 224· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 25ης Μαρτίου 1999, T-102/96, Gencor κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-753, σκέψη 165, και της 28ης Απριλίου 1999, T-221/95, Endemol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-1299, σκέψη 106).

106 Υπό το φως των αρχών αυτών πρέπει να εξεταστούν, καταρχάς, η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τα οριζόντια αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων και, κατόπιν, η επιχειρηματολογία κατά την οποία η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά.

α) Επί των οριζοντίων αποτελεσμάτων της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων

107 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, στα σημεία 11 επ. της αποφάσεως ΕΚ, η Επιτροπή προέβη σε εξέταση της αγοράς των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή και με σπειροειδή ραφή. Συναφώς, η Επιτροπή ανέφερε ότι το ζήτημα αν οι μεγάλοι σωλήνες με διαμήκη ραφή και οι μεγάλοι σωλήνες με σπειροειδή ραφή απαρτίζουν μία και μόνη αγορά ή αποτελούν χωριστές αγορές καθώς και το ζήτημα αν η σχετική γεωγραφική αγορά είναι η αγορά του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ) ή η παγκόσμια αγορά μπορούν να παραμείνουν ανοικτά εφόσον, εν προκειμένω, κανένας από τους εν λόγω προσδιορισμούς της αγοράς δεν καθιστούσε δυνατή τη διαπίστωση της δημιουργίας ή της ενισχύσεως δεσπόζουσας θέσεως κατόπιν της συγκεντρώσεως.

108 Ειδικότερα, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, αν υπετίθετο ότι η οικεία αγορά προσδιορίζεται ως η αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή και με σπειροειδή ραφή σε παγκόσμιο επίπεδο ή στο επίπεδο του ΕΟΧ, η επίδικη συγκέντρωση δεν θα είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργήσει ή να ενισχύσει μια δεσπόζουσα θέση. Συγκεκριμένα, αν υπετίθετο ότι η εν λόγω αγορά είναι η παγκόσμια, η Επιτροπή επισήμανε ότι, παρά το ότι οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις κατέχουν ηγετική θέση στην αγορά αυτή με μερίδιο της τάξεως του 17 %, πρώτον, οι λοιπές ανταγωνίστριες επιχειρήσεις κατέχουν συνολικά μερίδιο της αγοράς το οποίο υπερβαίνει το 80 %, δεύτερον, κατά την περίοδο 1997-1999, η ικανότητα παραγωγής μεγάλων σωλήνων σε παγκόσμιο επίπεδο χρησιμοποιήθηκε, κατά μέσον όρο, μόνον σε ποσοστό 36 % και, τρίτον, οι διεθνούς επιπέδου εταιρίες πετρελαιοειδών και αερίου κατέχουν ισχυρότατη θέση από την άποψη της ζητήσεως. Ομοίως, η Επιτροπή εξέθεσε ότι, και αν υπετίθετο ότι η εν λόγω αγορά περιορίζεται στον ΕΟΧ, η συγκέντρωση δεν θα κατέληγε επίσης στη δημιουργία ή στην ενίσχυση δεσπόζουσας θέσεως παρά το ότι οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις κατέχουν στην εν λόγω αγορά ηγετική θέση με μερίδιο της τάξεως του 30,5 %. Συγκεκριμένα, πρώτον, οι λοιπές ανταγωνίστριες επιχειρήσεις κατέχουν συνολικά μερίδιο της αγοράς μεγέθους 70 % περίπου, δεύτερον, κατά την περίοδο 1997-1999, η ικανότητα παραγωγής μεγάλων σωλήνων εντός του ΕΟΧ χρησιμοποιήθηκε, κατά μέσον όρο, μόνον σε ποσοστό 51 %, τρίτον, η υπό εξέταση υπόθεση, κατά την οποία η αγορά περιορίζεται στον ΕΟΧ, στηρίζεται ουσιαστικά σε ορισμένους τομείς όπως ο τομέας του ύδατος και ο κατασκευαστικός τομέας, οι οποίοι δεν αντιπροσωπεύουν παρά δευτερεύουσα δραστηριότητα των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων και στους οποίους αυτές βρίσκονται σε ανταγωνιστική σχέση με πολυάριθμες επιχειρήσεις και, τέταρτον, οι διεθνούς μεγέθους εταιρίες πετρελαιοειδών και αερίου κατέχουν επίσης ισχυρότατη θέση στην αγορά αυτή από την άποψη της ζητήσεως.

109 Επιπλέον, η Επιτροπή έκρινε ότι η επίδικη συγκέντρωση δεν έχει ως αποτέλεσμα να δημιουργήσει ή να ενισχύσει μια δεσπόζουσα θέση στην πλέον περιορισμένη αγορά των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής, σε παγκόσμιο επίπεδο ή στο επίπεδο του ΕΟΧ. Συγκεκριμένα, σε παγκόσμιο επίπεδο, το συνδυασμένο μερίδιο της αγοράς των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων είναι μόνον της τάξεως του 8,6 %. Αν η εν λόγω αγορά προσδιοριστεί στο επίπεδο του ΕΟΧ, η συγκέντρωση δεν έχει επίσης ως αποτέλεσμα να δημιουργήσει ή να ενισχύσει μια δεσπόζουσα θέση παρά το ότι οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις κατέχουν στην αγορά αυτή ηγετική θέση με μερίδιο της τάξεως του 21,2 %. Συγκεκριμένα, πρώτον, κατέχουν σχετικά περιορισμένο μερίδιο της αγοράς και πρέπει να αντιμετωπίσουν σημαντικούς ανταγωνιστές, δεύτερον, κατά την περίοδο 1997-1999, η ικανότητα παραγωγής μεγάλων σωλήνων εντός του ΕΟΧ χρησιμοποιήθηκε, κατά μέσον όρο, μόνον σε ποσοστό 51 %, τρίτον, η υπό εξέταση υπόθεση, κατά την οποία η αγορά περιορίζεται

στον ΕΟΧ, στηρίζεται ουσιαστικά σε καθορισμένους τομείς όπως ο τομέας του ύδατος και ο κατασκευαστικός τομέας οι οποίοι δεν αντιπροσωπεύουν παρά δευτερεύουσα δραστηριότητα των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων και στους οποίους αυτές βρίσκονται σε ανταγωνιστική σχέση με πολυάριθμες επιχειρήσεις και, τέταρτον, οι διεθνούς μεγέθους εταιρίες πετρελαιοειδών και αερίου κατέχουν επίσης στην εν λόγω αγορά ισχυρότατη θέση από την άποψη της ζητήσεως.

110 Οι διάφοροι αυτοί λόγοι, αποδεικνύουν, κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση, ότι, όσον αφορά τα οριζόντια αποτελέσματά της επί της αγοράς των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων, η επίδικη συγκέντρωση δεν ήταν ικανή να δημιουργήσει σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της με την κοινή αγορά.

111 Κανένα από τα επιχειρήματα που προβάλλουν συναφώς οι προσφεύγουσες δεν μπορεί να αναιρέσει το συμπέρασμα αυτό.

112 Επισημαίνεται συναφώς ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, το γεγονός και μόνον ότι, όπως προκύπτει από το σημείο 36 της αποφάσεως ΕΚ, οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις διαθέτουν συνολικά μερίδιο της τάξεως του 30,5 % στην αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή και με σπειροειδή ραφή στα πλαίσια του ΕΟΧ δεν σημαίνει, καθεαυτό, ότι η συγκέντρωση έχει ως αποτέλεσμα να δημιουργήσει ή να ενισχύσει δεσπόζουσα θέση στην αγορά αυτή. Συγκεκριμένα, αν και αληθεύει ότι η σχέση μεταξύ των μεριδίων της αγοράς που κατέχουν οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις και οι ανταγωνίστριες επιχειρήσεις, ειδικότερα οι αμέσως επόμενες, συνιστά σοβαρή ένδειξη ως προς την ύπαρξη δεσπόζουσας θέσεως (βλ. τη μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 105 απόφαση Gencor κατά Επιτροπής, σκέψη 202), στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή εξέθεσε ωστόσο, κατά τρόπο σαφή και χωρίς αμφισημίες, τους λόγους που την οδήγησαν να αποκλείσει την ύπαρξη τέτοιας δεσπόζουσας θέσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 108). Οι προσφεύγουσες όμως δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο ικανό να ανασκευάσει τους λόγους αυτούς.

113 Επιπλέον, είναι απορριπτέα η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία είναι αμφίβολη η ακρίβεια του αριθμού των μεριδίων που κατέχουν οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις στην αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή και με σπειροειδή ραφή, καθόσον, για τον υπολογισμό των μεριδίων

αυτών, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τον όγκο των πωλήσεων της εταιρίας Linde, η οποία ουδέποτε άσκησε τη δραστηριότητά της στην αγορά αυτή, της εταιρίας Gräbener η οποία δεν είναι πλέον παρούσα στην εν λόγω αγορά από το 1993 και, τέλος, της εταιρίας Klöckner Muldenstein, η οποία βρισκόταν σε κατάσταση πτωχεύσεως κατά τον χρόνο της κοινοποιήσεως.

114 Συγκεκριμένα, εξαιρουμένης της περιπτώσεως της εταιρίας Gräbener, η οποία επιβεβαίωσε με έγγραφο της 7ης Σεπτεμβρίου 2001 ότι είχε θέσει τέρμα στην παραγωγή σωλήνων το 1997, οι ισχυρισμοί των προσφευγουσών ως προς τις εταιρίες Linde και Klöckner Muldenstein δεν στηρίζονται σε καμία συγκεκριμένη απόδειξη και ανασκευάζονται άλλωστε από τα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή. Έτσι, στη μελέτη *Tube Mills of the World*, στην έκδοσή της του 2000, της οποίας πολλά αποσπάσματα παραθέτει η Επιτροπή, περιλαμβάνεται σαφώς το όνομα των εταιριών αυτών και περιγράφονται με ακρίβεια η φύση και η σπουδαιότητα των δραστηριοτήτων τους στον τομέα της κατασκευής σωλήνων. Επιπλέον, μολονότι η εταιρία Klöckner Muldenstein, η οποία απάντησε άλλωστε στο ερωτηματολόγιο της Επιτροπής, βρισκόταν υπό αναγκαστική διαχείριση λόγω αφερεγγυότητας κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως ΕΚ, αυτό δεν εμπόδιζε ωστόσο την Επιτροπή να λάβει υπόψη τη θέση της στην αγορά. Συγκεκριμένα, τίποτα δεν απέκλειε τη συνέχιση μέρους ή του συνόλου των δραστηριοτήτων κατασκευής σωλήνων της εν λόγω εταιρίας, ιδίως στο πλαίσιο αναλήψεως των δραστηριοτήτων αυτών από τρίτη επιχείρηση.

115 Εν πάση περιπτώσει, διαπιστώνεται ότι, σε απάντηση επί γραπτής ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή απέδειξε κατά τρόπο σαφή και πειστικό ότι και αν ακόμα υπετίθετο ότι έπρεπε να λάβει υπόψη τα κατεχόμενα από τις τρεις αυτές εταιρίες μερίδια της αγοράς, η κατάσταση των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων δεν θα ήταν θεμελιωδώς διαφορετική και επομένως το γεγονός αυτό δεν θα είχε επηρεάσει την εκτίμησή της ως προς το συμβατό της πράξεως συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά. Η απόδειξη αυτή όμως δεν αποτέλεσε αντικείμενο αμφισβητήσεως εκ μέρους των προσφευγουσών.

116 Κατά συνέπεια, είναι απορριπτέα ως αβάσιμη η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τα οριζόντια αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως επί της αγοράς των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων.

β) Επί των καθέτων αποτελεσμάτων της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων

117 Πρέπει να εξεταστούν χωριστά τα προβαλλόμενα από τις προσφεύγουσες επιχειρήματα όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή, αφενός, και όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της πράξεως αυτής στην αγορά των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής, αφετέρου. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τα σημεία 12 και 13 της αποφάσεως ΕΚ, αντίθετα προς τους μεγάλους σωλήνες με διαμήκη ραφή οι οποίοι κατασκευάζονται με λαμαρίνες quarto, οι μεγάλοι σωλήνες σπειροειδούς ραφής κατασκευάζονται από μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως.

Επί των καθέτων αποτελεσμάτων της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή

118 Κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή, καθόσον από τα σημεία 17 έως 19 της αποφάσεως ΕΚΑΧ προκύπτει ότι οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις κατέχουν ισχυρότατη θέση στη χρονικώς προηγούμενη αγορά των λαμαρινών quarto που προορίζονται για την κατασκευή μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή, πράγμα που ενισχύει τη θέση τους στην τελευταία αυτή αγορά. Συγκεκριμένα, με τις εταιρίες Usinor/DH και Riva, οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις κατέχουν το 96 % της αγοράς των λαμαρινών quarto που προορίζονται για την κατασκευή μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή, πράγμα που, κατά τις προσφεύγουσες, επιτρέπει επιπλέον να υποτεθεί ότι αποτελούν ολιγοπώλιο στην εν λόγω αγορά.

119 Επισημαίνεται ωστόσο ότι, τόσο στα υπομνήματά της όσο και σε απάντηση επί γραπτής ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι τα μερίδια της αγοράς τα οποία μνημονεύονται στα σημεία 17 και 19 της αποφάσεως ΕΚΑΧ δεν αποτελούσαν μερίδια της αγοράς υπό την τεχνική έννοια του όρου καθόσον, εκτός από τις παραδόσεις λαμαρινών quarto σε τρίτους, περιλάμβαναν επίσης τις παραδόσεις λαμαρινών quarto εντός του ομίλου. Κατά την Επιτροπή, τα κατεχόμενα από

τις μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις μερίδια στην ελεύθερη αγορά των λαμαρινών quarto πάσης χρήσεως και στην πλέον περιορισμένη αγορά των λαμαρινών quarto που προορίζονται για την κατασκευή μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή ήταν σαφώς μικρότερα καθόσον κυμαίνονταν μεταξύ 6,2 % και 7,3 % για τις λαμαρίνες quarto πάσης χρήσεως και βρίσκονταν σε επίπεδο 10,6 % κατά το έτος 1997 και 9,1 % κατά το έτος 1999 όσον αφορά τις λαμαρίνες που προορίζονται για την κατασκευή μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή.

120 Επομένως, βάσει των στοιχείων αυτών, τα οποία δεν αμφισβητήθηκαν από τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα, χωρίς να υποπέσει σε σφάλμα εκτιμήσεως, ότι η θέση που κατείχαν οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις στη χρονικώς προηγούμενη αγορά των λαμαρινών quarto δεν ήταν ικανή να δημιουργήσει ή να ενισχύσει μια δεσπόζουσα θέση στη χρονικώς επόμενη αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή και, κατά συνέπεια, να προκαλέσει σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά.

121 Επισημαίνεται κατόπιν ότι, και αν ακόμα υποτεθεί ότι τα μερίδια της αγοράς στα οποία αναφέρονται τα σημεία 17 έως 19 της αποφάσεως ΕΚΑΧ αποτελούν μερίδια της ελεύθερης αγοράς, το γεγονός και μόνον ότι τρεις επιχειρήσεις κατέχουν από κοινού σημαντικότατο μερίδιο μιας δεδομένης αγοράς δεν συνιστά, καθεαυτό, την απόδειξη ότι οι επιχειρήσεις αυτές αποτελούν ολιγοπώλιο. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη νομολογία, η διαπίστωση της υπάρξεως συλλογικής δεσπόζουσας θέσεως εξαρτάται από το αν συντρέχουν σωρευτικώς τρεις προϋποθέσεις: πρώτον, κάθε μέλος του δεσπόζοντος ολιγοπωλίου πρέπει να είναι σε θέση να γνωρίζει τη συμπεριφορά των λοιπών μελών, ώστε να διαπιστώνει αν υιοθετούν ή όχι την ίδια γραμμή δράσεως· δεύτερον, είναι αναγκαίο η κατάσταση σιωπηρού συντονισμού να μπορεί να έχει διάρκεια, ήτοι πρέπει να υφίσταται η προτροπή για τη μη απομάκρυνση από την κοινή γραμμή συμπεριφοράς στην αγορά· τρίτον, η προβλέψιμη αντίδραση των σημερινών και των δυνητικών ανταγωνιστών καθώς και των καταναλωτών δεν πρέπει να μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τα αναμενόμενα αποτελέσματα της κοινής γραμμής δράσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουνίου 2002, T-342/99, Airtours κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2585, σκέψη 62). Διαπιστώνεται όμως ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται στην προκειμένη περίπτωση.

122 Τέλος, πρέπει να υπομνηστεί ότι, στα σημεία 20 έως 22 της αποφάσεως ΕΚΑΧ, η Επιτροπή εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους εκτιμούσε ότι η επίδικη συγκέντρωση δεν είχε ως αποτέλεσμα να απειλήσει τον εφοδιασμό με λαμαρίνες quarto των επιχειρήσεων που βρίσκονται σε ανταγωνιστική σχέση προς τις μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις στην αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή. Ειδικότερα, η Επιτροπή υπέμνησε, πρώτον, ότι η συμμετοχή της Salzgitter στον εφοδιασμό της ελεύθερης αγοράς με λαμαρίνες quarto είναι ελάχιστη ώστε η ενδεχόμενη αποχώρησή της από την αγορά αυτή να αποτελεί πηγή ανησυχίας, δεύτερον, ότι οι κατασκευαστές σωλήνων εφοδιάζονται με λαμαρίνες quarto από πολυάριθμους άλλους παραγωγούς όπως η DH, τρίτον, ότι κάθε μείωση, εκ μέρους της DH, των παραδόσεων λαμαρινών quarto σε τρίτους, ώστε να ευνοηθεί η Europipe, θα είχε επιπτώσεις στην αποδοτικότητα των ελασματοποιείων της και, επομένως, θα έθιγε αυτομάτως την ανταγωνιστική θέση της Europipe στη χρονικώς επόμενη αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή και, τέταρτον, ότι η εκμετάλλευση των παραγωγικών δυνατοτήτων των ελασματοποιείων λαμαρινών quarto στην Ευρώπη ήταν πολύ χαμηλή, και επομένως οι λοιποί κατασκευαστές λαμαρινών quarto για μεγάλους σωλήνες με διαμήκη ραφή θα μπορούσαν κάλλιστα να προμηθεύουν τα προϊόντα αυτά στους κατασκευαστές σωλήνων που εφοδιάζονται σήμερα από τη Salzgitter.

123 Διαπιστώνεται ότι οι λόγοι αυτοί εντάσσονται στο πλαίσιο εντός του οποίου ελήφθη η απόφαση ΕΚ. Κατά τη νομολογία, δεν απαιτείται να παρατίθενται συγκεκριμένα στην αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία, εφόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνον από την πλευρά του γράμματός της αλλά και του πλαισίου της καθώς και του συνόλου των νομικών κανόνων που διέπουν τον οικείο τομέα (απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Νοεμβρίου 1997, T-290/94, Kaysersberg κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-2137, σκέψη 150 και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Αυτό συνεπάγεται ότι όταν μια αρχή είναι αρμόδια για να λάβει, εντός του πλαισίου παραλλήλων διαδικασιών, δύο χωριστές αποφάσεις αναφερόμενες στο ίδιο σύνολο πραγματικών περιστατικών, κοινοποιεί δε τις αποφάσεις αυτές στο ίδιο ενδιαφερόμενο πρόσωπο εντός συντόμου χρονικού διαστήματος, κάθε μία από τις δύο αποφάσεις μπορεί, από την άποψη του καθήκοντος αιτιολογήσεως έναντι του προσώπου αυτού, να θεωρηθεί ως εντασσόμενη στο πλαίσιο της άλλης αποφάσεως και, επομένως, να χρησιμεύσει παραδεκτώς ως συμπληρωματική αιτιολογία έναντι του προσώπου αυτού.

124 Κατά συνέπεια, σε περίπτωση όπως η προκειμένη στην οποία η Επιτροπή εκδίδει στο πλαίσιο παραλλήλων διαδικασιών δύο χωριστές αποφάσεις για να εγκρίνει μία και την αυτή πράξη συγκεντρώσεως και στην οποία οι αποφάσεις αυτές κοινοποιούνται

συγχρόνως στις προσφεύγουσες, η προβαλλόμενη στη μία από τις αποφάσεις αυτές αιτιολογία πρέπει κατ' ανάγκη να εκτιμάται υπό το πρίσμα της αιτιολογίας η οποία εκτίθεται στην άλλη απόφαση. Συγκεκριμένα, σε τέτοια περίπτωση, αν και ο έλεγχος που διενεργεί η Επιτροπή στο πλαίσιο των αποφάσεων αυτών στηρίζεται σε διαφορετικούς ουσιαστικούς και διαδικαστικούς κανόνες (βλ. ανωτέρω σκέψεις 70 έως 72), οι χωριστές αυτές αποφάσεις αφορούν ωστόσο μία και την αυτή συγκέντρωση και επομένως, επί ορισμένων σημείων, η εκτίμηση της Επιτροπής μπορεί να επαναλαμβάνεται.

125 Κατόπιν των ανωτέρω, είναι απορριπτέα ως αβάσιμη η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή.

Επί των καθέτων αποτελεσμάτων της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής

126 Κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως καθόσον δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η επίδικη συγκέντρωση μετέβαλε την κατάσταση των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων στην αγορά των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής διότι, χάρη στην παραγωγή μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως της Salzgitter, η MRW διαθέτει εφεξής μία βεβαία πηγή εφοδιασμού, πράγμα που ενισχύει τη θέση της στην αγορά των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής εις βάρος των ανεξαρτήτων κατασκευαστών όπως η Ferndorf.

127 Επισημαίνεται ωστόσο ότι, τόσο στα υπομνήματά της όσο και στις απαντήσεις της επί των ερωτήσεων του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι από την κοινοποίηση καθώς και από διάφορες πληροφορίες που διέθετε κατά τον χρόνο της κοινοποιήσεως προέκυπτε ότι, αφενός, η MRW δεν πωλούσε μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως σε τρίτους και, αφετέρου, ότι η Salzgitter κατείχε μερίδιο της αγοράς σαφώς μικρότερο του 25 % διότι δεν πωλούσε παρά μικρό μέρος των μεγάλων ταινιών

θερμής ελάσεως τις οποίες κατασκεύαζε σε τρίτους. Τα στοιχεία αυτά επιβεβαιώθηκαν από τις παρεμβαίνουσες οι οποίες διευκρίνισαν, τόσο στα δικόγραφά τους όσο και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι το μερίδιο της Salzgitter στην κοινοτική αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως ήταν της τάξεως του 4,2 % κατά το έτος 1999.

128 Βάσει επομένως των στοιχείων αυτών, η Επιτροπή μπορούσε να κρίνει, χωρίς να υποπέσει σε προφανές σφάλμα εκτιμήσεως, ότι η θέση που κατείχαν οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις στη χρονικώς προηγούμενη αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως δεν ήταν ικανή να δημιουργήσει ή να ενισχύσει οποιαδήποτε δεσπόζουσα θέση στη χρονικώς επόμενη αγορά των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής και, επομένως, να γεννήσει σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά.

129 Κανένα από τα επιχειρήματα που επικαλούνται οι προσφεύγουσες δεν μπορεί να αναιρέσει το συμπέρασμα αυτό.

130 Πρώτον, εσφαλμένα οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι, πέραν των ποσοτήτων μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως που πωλεί η Salzgitter σε τρίτους, η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη τις παραγόμενες από την MRW ποσότητες.

131 Συγκεκριμένα, όπως αναγνωρίζουν οι ίδιες οι προσφεύγουσες, κατά τον χρόνο της κοινοποιήσεως η MRW δεν κατασκεύαζε μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως αλλά ανέθετε υπεργολαβικά την άσκηση της δραστηριότητας αυτής στην Thyssen. Η Επιτροπή υπογράμμισε όμως, χωρίς να αντικρουστεί συναφώς από τις προσφεύγουσες, ότι είναι εξαιρετικά απίθανο, ένας επιχειρηματίας που δεν διαθέτει ίδιες εγκαταστάσεις κατασκευής μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως να μπορεί να αποτελεί σημαντικό ανταγωνιστή στην εν λόγω αγορά. Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, παρά το ότι οι προσφεύγουσες δεν έλαβαν αντίγραφο της αποφάσεως COM(70)25 της Επιτροπής, της 20ής Ιανουαρίου 1970, σχετικά με την απόκτηση ορισμένων τμημάτων της εταιρίας Mannesmann AG από την August Thyssen-Hütte AG και με τη δημιουργία της κοινής επιχειρήσεως Mannesmannröhren-Werke και μιας άλλης κοινής

επιχειρήσεως από τις Thyssen-Hütte AG και Mannesmann AG, στην οποία οι προσφεύγουσες αναφέρθηκαν στα δικόγραφά τους και η οποία προσκομίστηκε πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση από την Επιτροπή, δεν κατόρθωσαν να αποδείξουν κατά πόσον η απόφαση αυτή επιβεβαίωνε την άποψή τους κατά την οποία η Επιτροπή επέβαλε στην MRW να μην πωλεί μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως σε τρίτους. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως κρίνοντας ότι, όσον αφορά τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως, δεν συνέτρεχε λόγος να λάβει υπόψη την MRW, έστω και ως δυνητικό ανταγωνιστή.

132 Δεύτερον, είναι απορριπτέα η επιχειρηματολογία με την οποία οι προσφεύγουσες προσπαθούν να αποδείξουν ότι ο ισχυρισμός της Επιτροπής και των προσφευγουσών, κατά τον οποίο οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις κατείχαν πολύ περιορισμένο μερίδιο της αγοράς των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως, στηρίζεται σε εσφαλμένο προσδιορισμό της αγοράς των προϊόντων αναφοράς. Συγκεκριμένα, έστω και αν αληθεύει ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως οψίμως προβληθείσα εφόσον είχε ήδη εκτεθεί με επαρκή ακρίβεια στα σημεία 61 και 62 του δικογράφου της προσφυγής, αποδεικνύεται εντούτοις ότι η εν λόγω επιχειρηματολογία στερείται παντελώς ερείσματος.

133 Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι στα υπομνήματά της η Επιτροπή υπογράμμισε ότι, στο πλαίσιο της πάγιας πρακτικής της όσον αφορά τη λήψη αποφάσεων [βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της Επιτροπής περί παροχής αδείας για την πραγματοποίηση συγκεντρώσεως, της 28ης Ιουλίου 1997 (υπόθεση IV/EKAX.1243 — Krupp Hoesch/Thyssen, σημείο 19)· της 4ης Φεβρουαρίου 1999 (υπόθεση IV/EKAX.1268 — Usinor/Cockerill Sambre, σημείο 16), και της 15ης Ιουλίου 1999 (υπόθεση IV/EKAX.1310 — British Steel/Hoogovens, σημείο 13)], διαπίστωσε ότι οι μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως και τα λοιπά πλατέα προϊόντα θερμής ελάσεως εντάσσονται στην ίδια αγορά, καθόσον η παραγωγή τους χαρακτηρίζεται από μεγάλη ευελιξία και ικανότητα προσαρμογής που επιτρέπει στους παραγωγούς να προτείνουν και να πωλούν διάφορους τύπους και ποιότητες μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως χωρίς ουσιώδη αύξηση του κόστους τους. Οι προσφεύγουσες όμως ουδέν επιχείρημα προέβαλαν για να αντικρούσουν τη διαπίστωση αυτή. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς τους, το γεγονός και μόνον ότι οι τελικοί καταναλωτές δεν θεωρούν τις διάφορες ποιότητες και τύπους μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως ως υποκαταστατά προϊόντα δεν επιτρέπει την απόδειξη ότι οι εν λόγω τύποι και ποιότητες ανήκουν σε διαφορετικές αγορές, δεδομένου ότι αυτή η απουσία της δυνατότητας αμοιβαίας υποκαταστάσεως στο επίπεδο της ζητήσεως αντισταθμίζεται από τη δυνατότητα αμοιβαίας υποκαταστάσεως στο επίπεδο της προσφοράς.

134 Πρέπει εξάλλου να επισημανθεί ότι ορισμένα χωρία του δικογράφου της προσφυγής επιβεβαιώνουν την ακρίβεια της διαπιστώσεως της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, στο σημείο 21 του δικογράφου της προσφυγής, οι προσφεύγουσες εξέθεσαν ότι, όταν η συγκυρία για την αυτοκινητοβιομηχανία είναι ευνοϊκή, οι ικανότητες των παραγωγών μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως χρησιμοποιούνται πλήρως, με συνέπεια η ζήτηση που προέρχεται από τους ανεξάρτητους κατασκευαστές σωλήνων να αντιμετωπίζει σημαντικές δυσχέρειες εφοδιασμού από τους κύριους ευρωπαίους προμηθευτές. Επιπλέον, παρά το ότι έγινε μνεία του προσδιορισμού των αγορών αναφοράς στο ερωτηματολόγιο που απηύθυνε η Επιτροπή στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, ούτε η Ferndorf ούτε κάποιος άλλος ενδιαφερόμενος προέβαλε ότι οι προοριζόμενες για την κατασκευή σωλήνων μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως αποτελούν χωριστή αγορά από τις προοριζόμενες για άλλες χρήσεις.

135 Συναφώς, πρέπει άλλωστε να απορριφθεί η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία, στην υποσημείωση αριθμός 20 του υπομνήματος αντικρούσεως, η Επιτροπή ανεγνώρισε σιωπηρώς ότι ο προτεινόμενος από αυτές προσδιορισμός της αγοράς αντιστοιχεί στη διοικητική πρακτική της. Συγκεκριμένα, στην υποσημείωση αυτή, η Επιτροπή διευκρίνισε απλώς ότι είχε γνώση του γεγονότος «ότι υφίσταται ζήτηση προϊόντων με μεγαλύτερη προστιθέμενη αξία στην αυτοκινητοβιομηχανία, ειδικότερα, ζήτηση λαμαρινών ψυχρής ελάσεως». Τα προϊόντα αυτά κατασκευάζονται από μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως. Η Επιτροπή έκρινε επανειλημμένα, όπως και εν προκειμένω, ότι οι λαμαρίνες αυτές δεν πρέπει να περιλαμβάνονται στην αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, το χωρίο αυτό ουδόλως επιβεβαιώνει τον προσδιορισμό της αγοράς που αυτές προτείνουν όσον αφορά τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν αναφέρει στο χωρίο αυτό ότι οι προοριζόμενες για την κατασκευή σωλήνων μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως και οι προοριζόμενες για άλλες χρήσεις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως αποτελούν δύο χωριστές αγορές, αλλά ότι οι μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως, αφενός, και οι λαμαρίνες ψυχρής ελάσεως που κατασκευάζονται από μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως και εντάσσονται επομένως σε χρονικώς μεταγενέστερη αγορά, αφετέρου, δεν ανήκουν στην ίδια αγορά.

136 Για τον ίδιο αυτό λόγο, είναι επίσης απορριπτέο το επιχείρημα των προσφευγουσών κατά το οποίο οι συγκρίσεις των τιμών που εξέθεσαν στα σημεία 52 έως 54 του υπομνήματος απαντήσεως επιβεβαιώνουν την ύπαρξη χωριστών αγορών αναλόγως του προορισμού των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως. Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο των συγκρίσεων αυτών, οι προσφεύγουσες δεν αντιπαραθέτουν τις τιμές των διαφόρων τύπων και ποιοτήτων μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως αναλόγως της χρήσεώς τους, αλλά περιορίζονται στη σύγκριση, αφενός, των τιμών που εφαρμόζονται για τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως προς τις τιμές που εφαρμόζονται για τα προϊόντα ψυχρής ελάσεως με ή χωρίς κασσιτέρωση και, αφε-

τέρου, των τιμών των προϊόντων ψυχρής ελάσεως στα διάφορα κράτη μέλη. Τέτοιες συγκρίσεις όμως ουδόλως καθιστούν δυνατή την επιβεβαίωση των ισχυρισμών των προσφευγουσών όσον αφορά τον προσδιορισμό της αγοράς για τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως.

137 Τέλος, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, και αν ακόμα γινόταν δεκτός ο στενότερος προσδιορισμός της αγοράς των προϊόντων που προτείνουν οι προσφεύγουσες, ο προσδιορισμός αυτός δεν θα είχε τις επιπτώσεις που αυτές του αποδίδουν. Ειδικότερα, ο ισχυρισμός των προσφευγουσών, κατά τον οποίο ο συνολικός όγκος των πωλήσεων σε τρίτους μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως προοριζόμενων για την κατασκευή σωλήνων ανέρχεται σε 300 000 τόνους ετησίως, αποδεικνύεται ανακριβής. Συγκεκριμένα, όπως υπογραμμίζουν οι παρεμβαίνουσες και προκύπτει ιδίως από τον προσκομισθέντα από την Επιτροπή πίνακα αριθμός 6 υπό τον τίτλο «τμήμα των πωλήσεων εντός της Κοινότητας, κατά το 1999, πλατέων προϊόντων θερμής ελάσεως από άνθρακα ή χάλυβα», ο οποίος περιλαμβάνεται στη σελίδα 29 της αποφάσεως της Επιτροπής περί χορηγήσεως αδείας για την πραγματοποίηση συγκεντρώσεως, της 21ης Νοεμβρίου 2001 (COMP/EKAX.1351 — Usinor/Arbed/Aceralia), ο συνολικός όγκος των πωλήσεων μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως σε κοινοτικό επίπεδο ανερχόταν σε 21,26 εκατομμύρια τόνους το 1999, η δε Salzgitter κατείχε μερίδιο κατώτερο του 5 % στην αγορά αυτή. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, ο αριθμός αυτός αναφέρεται αποκλειστικά στις πωλήσεις μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως σε τρίτους και δεν περιλαμβάνει τις πωλήσεις των εν λόγω προϊόντων που πραγματοποιούνται εντός των διαφόρων ομίλων επιχειρήσεων. Επομένως, και αν ακόμα υποτεθεί, όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες, ότι, κατά το 1999, μόνον το 28 % της συνολικής ποσότητας των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως σε κοινοτικό επίπεδο χρησιμοποιούνταν για την κατασκευή σωλήνων, ο συνολικός όγκος της αγοράς αυτής, κατά το 1999, ανερχόταν ωστόσο σε 6 050 000 τόνους και όχι σε 300 000 τόνους.

138 Πρέπει εξάλλου να επισημανθεί ότι η προβαλλόμενη από τις προσφεύγουσες ποσότητα των 300 000 τόνων δεν είναι πειστική υπό το πρίσμα της χρησιμοποιούμενης μεθόδου υπολογισμού, η οποία συνίσταται στην πρόσθεση της ποσότητας μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως που αγοράζουν οι εταιρίες Ferndorf και Flender στην υποτιθέμενη ποσότητα μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως που αγοράζουν οι τέσσερις άλλοι ανεξάρτητοι κατασκευαστές σωλήνων οι οποίοι, κατά τις προσφεύγουσες, ασκούν ακόμα τη δραστηριότητά τους εντός της Κοινότητας, ήτοι οι εταιρίες Technotubi, Tubemeuse, De Boer Buizen και Wilson Byard. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τα έγγραφα που προσκόμισαν η Επιτροπή και οι παρεμβαίνουσες, εντός της Κοινότητας υφίστανται περισσότερες των έξι επιχειρήσεων οι οποίες κατασκευάζουν σωλήνες από μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως χωρίς να ανήκουν σε μεγάλο ενοποιημένο όμιλο σιδηρουργίας.

139 Ομοίως, είναι απορριπτέος ο ισχυρισμός των προσφευγουσών κατά τον οποίο δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι αγορές μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως που πραγματοποιούνται από τους μεγάλους ενοποιημένους ομίλους σιδηρουργίας. Συγκεκριμένα, έστω και αν αληθεύει ότι οι όμιλοι αυτοί διαθέτουν σημαντική εσωτερική παραγωγή αυτών των πρώτων υλών, αναγκάζονται ωστόσο να αγοράζουν επίσης μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως από τους ανταγωνιστές τους για να καλύπτουν τις προσωρινώς ανακύπτουσες ανάγκες. Συναφώς, το επιχείρημα των προσφευγουσών, κατά το οποίο δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι αγορές αυτές καθόσον πραγματοποιούνται εκτός του πλαισίου της αγοράς βάσει μεθόδων μη υποκειμένων στην προσφορά και στη ζήτηση, σε ουδεμία συγκεκριμένη απόδειξη στηρίζεται.

140 Τρίτον, είναι απορριπτέα η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία η εκτίμηση της Επιτροπής, όσον αφορά τη θέση των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων στη χρονικώς προηγούμενη αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως, στηρίζεται επίσης σε εσφαλμένο γεωγραφικό προσδιορισμό της αγοράς αναφοράς.

141 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η σχετική γεωγραφική αγορά αποτελεί μια καθορισμένη γεωγραφική ζώνη εντός της οποίας το επίμαχο προϊόν διετίθετο στο εμπόριο και όπου οι συνθήκες ανταγωνισμού είναι αρκούντως ομοιογενείς για όλους τους επιχειρηματίες, ώστε να είναι δυνατόν να εκτιμηθούν ευλόγως τα αποτελέσματα της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως επιχειρήσεων επί του ανταγωνισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1978, 27/76, United Brands κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 75, σκέψεις 11 και 44, και μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 105 απόφαση Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 143).

142 Εν προκειμένω, η Επιτροπή προσκόμισε πολυάριθμα στοιχεία για να αποδείξει ότι, όπως προκύπτει άλλωστε από την πάγια πρακτική της όσον αφορά τη λήψη αποφάσεων (βλ. μεταξύ άλλων το σημείο 25 της αποφάσεως IV/EKAX.1243, το σημείο 26 της αποφάσεως IV/EKAX.1268, και το σημείο 20 της αποφάσεως IV/EKAX.1310, οι οποίες μνημονεύονται ανωτέρω στη σκέψη 133), η γεωγραφική αγορά αναφοράς σχετικά με τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως καλύπτει, τουλάχιστον, το σύνολο του εδάφους της Κοινότητας. Ειδικότερα, υπογράμμισε ότι τα έξοδα μεταφοράς δεν

είναι ιδιαίτερα υψηλά, ότι δεν υφίστανται εμπόδια κατά την είσοδο και ότι οι πελάτες δεν επιδεικνύουν παρά μικρή προτίμηση για ορισμένους κατασκευαστές της Κοινότητας.

143 Η άποψη αυτή επιβεβαιώνεται από τη μελέτη επί της καταστάσεως της βιομηχανίας χάλυβος που εκπονήθηκε από την Επιτροπή το 2001 (στο εξής: μελέτη επί της βιομηχανίας χάλυβος)· αποσπάσματα της μελέτης αυτής είναι συνημμένα στο υπόμνημα ανταπαντήσεως. Από τον συνοπτικό πίνακα σχετικά με την εμφανή κατανάλωση εντός των κρατών μελών και τις εισαγωγές σε καθένα από αυτά, ο οποίος εμφαίνεται στις σελίδες 23 επ. της μελέτης αυτής, προκύπτει ειδικότερα ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, οι εισαγωγές είναι όλως ιδιαιτέρως σημαντικές σε σχέση προς τον συνολικό όγκο της καταναλώσεως μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως εντός της Κοινότητας.

144 Επιπλέον, η ύπαρξη κοινοτικής αγοράς μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως επιβεβαιώνεται από διάφορα αποσπάσματα της επιχειρηματολογίας των προσφευγουσών. Παραδείγματος χάριν, στο σημείο 21 του δικογράφου της προσφυγής, οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν ότι η Flender εφοδιαζόταν με μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως από «ευρωπαϊκές πηγές» και είχε ζητήσει να την εφοδιάζουν «ονομαστοί ευρωπαίοι προμηθευτές». Επιπλέον, οι προσφεύγουσες εξέθεσαν στα σημεία 74 και 75 του υπομνήματος απαντήσεως ότι το 25 έως 30 % περίπου των εισαγωγών τους μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως προερχόταν από εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη παραγωγούς, πράγμα που επιβεβαιώνει την υπόθεση της υπάρξεως κοινοτικής αγοράς μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως.

145 Συναφώς, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται εσφαλμένα ότι από τη σύγκριση των τιμών που παρέθεσαν στο υπόμνημα απαντήσεως προκύπτει ότι η γεωγραφική αγορά αναφοράς είναι εθνική και όχι κοινοτική. Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι στο σημείο 80 του υπομνήματος απαντήσεως οι προσφεύγουσες συγκρίνουν τις τιμές των λαμαρινών quarto προς τις τιμές των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως, σύγκριση η οποία στερείται σημασίας για τον προσδιορισμό της γεωγραφικής αγοράς αναφοράς των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως. Είναι αληθές ότι, στο σημείο 81 του υπομνήματος απαντήσεως, οι προσφεύγουσες συγκρίνουν τις τιμές των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως οι οποίες εφαρμόζονται εντός της Κοινότητας. Επισημαίνεται όμως ότι η σύγκριση αυτή αναφέρεται αποκλειστικά στις ελάχιστες και στις ανώτατες τιμές

των προϊόντων αυτών, πράγμα που αποδίδει παραποιημένη εικόνα της πραγματικότητας. Επιπλέον, και αν ακόμα γίνει δεκτή η σύγκριση αυτή, οι προσφεύγουσες αναφέρουν ότι οι διαφορές τιμών είναι της τάξεως του 10 έως 15 %. Όπως όμως υπογραμμίζει ορθά η Επιτροπή, τέτοια τάξη μεγέθους δεν αποκλείει την ύπαρξη κοινοτικής αγοράς.

146 Πέραν αυτού, είναι επίσης απορριπτέος ο ισχυρισμός των προσφευγουσών ότι, στο σημείο 16 της αποφάσεως ΕΚΑΧ, η Επιτροπή αναφέρθηκε εσφαλμένα στη σημασία που έπρεπε να αποδοθεί στις εισαγωγές από τρίτες χώρες για να θεμελιώσει την υπόθεση της υπάρξεως κοινοτικής αγοράς των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως. Συγκεκριμένα, από το γενικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η απόφαση προκύπτει ότι η ένδειξη αυτή δεν αφορούσε τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως, αλλά αποκλειστικά τις λαμαρίνες quarto και τα ημικατεργασμένα προϊόντα. Επομένως, η προηγούμενη φράση αναφέρει σαφώς ότι ο προσδιορισμός της σχετικής γεωγραφικής αγοράς αφορά τις λαμαρίνες quarto και τα ημικατεργασμένα προϊόντα, πράγμα που φαίνεται λογικό καθόσον η Επιτροπή επισήμανε, στο σημείο 13, ότι οι δραστηριότητες των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων αλληλοεπικαλύπτονταν μόνον όσον αφορά τα προϊόντα αυτά. Επιπλέον, από την ανάγνωση του χωρίου αυτού καθίσταται προφανές ότι η Επιτροπή, με την αναφορά στις εισαγωγές από τρίτες χώρες, δεν θέλησε να αποδείξει ότι η γεωγραφική αγορά κάλυπτε το έδαφος της Κοινότητας, αλλά ότι η αγορά αυτή μπορούσε επίσης να έχει παγκόσμια διάσταση. Πέραν αυτού, από τη μελέτη επί της βιομηχανίας χάλυβος που προσκόμισε η Επιτροπή προκύπτει ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, η επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως προερχόμενων από τρίτες χώρες στο πλαίσιο των αποφάσεων 283/2000/ΕΚΑΧ και 1758/2000/ΕΚΑΧ δεν είχε ως συνέπεια τη μείωση των εισαγωγών αυτών. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σελίδα 7 της μελέτης αυτής, σημειώθηκε, αντίθετα, περαιτέρω αύξηση των εν λόγω εισαγωγών.

147 Τέταρτον, διαπιστώνεται ότι ο ισχυρισμός των προσφευγουσών όσον αφορά την πολιτική που, υποτίθεται, ακολουθεί η Salzgitter έναντι της Flender σχετικά με τις παραδόσεις προϊόντων και τις εφαρμοζόμενες τιμές για τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως, σε ουδεμία συγκεκριμένη απόδειξη στηρίζεται. Από τα έγγραφα που προσκόμισαν οι διάδικοι προκύπτει εξάλλου ότι οι αυξήσεις τιμών τις οποίες επικαλούνται οι προσφεύγουσες δεν αφορούσαν μόνον τις παραδόσεις μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως σε αυτές, αλλά το σύνολο των προϊόντων χάλυβος, και ότι οι αυξήσεις αυτές έπρεπε, τουλάχιστον εν μέρει, να αποδοθούν στην ευνοϊκή συγκυρία που χαρακτήρισε το σύνολο της αγοράς αυτής κατά τα έτη 1999 και 2000. Επιπλέον, και αν ακόμα υποτεθεί ότι οι πληροφορίες που επικαλούνται οι προσφεύγουσες είναι

ακριβείς, οι προσφεύγουσες ουδόλως απέδειξαν εν πάση περιπτώσει κατά τι οι υποτιθέμενες ενέργειες της Salzgitter αποτελούν την απόδειξη προφανούς σφάλματος εκτιμήσεως της Επιτροπής όσον αφορά τα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως.

148 Είναι τέλος απορριπτέος ο ισχυρισμός των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη την αλληλοεπικάλυψη των δραστηριοτήτων των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων όσον αφορά την παραγωγή μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως και λαμαρινών quarto, και να συμπεριλάβει, για τον υπολογισμό των μεριδίων της αγοράς, τις ποσότητες μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως που διαθέτει η Salzgitter στην ελεύθερη αγορά. Πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι η επιχειρηματολογία αυτή έρχεται σε αντίφαση προς εκείνη που οι προσφεύγουσες προέβαλαν σχετικά με τον προσδιορισμό της αγοράς των προϊόντων αναφοράς για τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως. Συγκεκριμένα, συνιστά αντίφαση ο ισχυρισμός, αφενός, ότι η Επιτροπή όφειλε να διαπιστώσει ότι οι προοριζόμενες για την παραγωγή σωλήνων μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως και οι προοριζόμενες για άλλες χρήσεις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως αποτελούν χωριστές αγορές και, αφετέρου, ότι η Επιτροπή όφειλε να διαπιστώσει την ύπαρξη ευρύτερης αγοράς περιλαμβάνουσας τόσο τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως όσο και τις λαμαρίνες quarto. Επιπλέον, η Επιτροπή υπογράμμισε ορθά στα υπομνήματά της ότι το γεγονός ότι στο σημείο 14 της αποφάσεως ΕΚΑΧ άφησε ανοικτή τη δυνατότητα αντικαταστάσεως, για ορισμένες χρήσεις, των λαμαρινών quarto με λαμαρίνες τεμαχισμένες εντός μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως οφείλεται ακριβώς στο ότι εκτιμούσε ότι, ακόμα και βάσει του πλέον στενού προσδιορισμού της αγοράς, η συγκέντρωση δεν δημιουργούσε προβλήματα από άποψη ανταγωνισμού. Συγκεκριμένα, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, τόσο για την αγορά των λαμαρινών quarto (σκέψη 119) όσο και, χωριστά, για την αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως (σκέψη 127), τα μερίδια της αγοράς που κατείχαν οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις ήταν πολύ περιορισμένα.

Συμπέρασμα όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων

149 Βάσει του συνόλου των ανωτέρω εκτιμήσεων, διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε προφανές σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων.

150 Ομοίως, από τις ανωτέρω παρατιθέμενες εκτιμήσεις προκύπτει ότι εσφαλμένα οι προσφεύγουσες επικρίνουν τον υποτιθέμενο ανεπαρκή χαρακτήρα της δηλώσεως της Salzgitter περί μη εισαγωγής διακρίσεων. Συγκεκριμένα, εφόσον διαπιστώθηκε ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε προφανές σφάλμα εκτιμήσεως κρίνοντας ότι τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων σωλήνων δεν ήταν ικανά να εγείρουν σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά, το κατά πόσον η δήλωση της Salzgitter ήταν ή όχι επαρκής για την εξάλειψη των αποτελεσμάτων αυτών στερείται σημασίας. Σε τέτοια περίπτωση, δεν ήταν καν αναγκαία η ανάληψη τέτοιας υποχρεώσεως εκ μέρους της Salzgitter. Κατά μείζονα λόγο, δεν ήταν αναγκαίο να προβλεφθεί ως προϋπόθεση της χορηγήσεως αδείας για την επίδικη συγκέντρωση η ανάληψη τέτοιας υποχρεώσεως.

γ) Γενικό συμπέρασμα

151 Βάσει των ανωτέρω, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από υποτιθέμενη εσφαλμένη εκτίμηση όσον αφορά τα αποτελέσματα της συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

Β — *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την εσφαλμένη εκτίμηση όσον αφορά τα αποτελέσματα της συγκεντρώσεως στην αγορά των μικρών σωλήνων με διαμήκη ραφή*

1. *Τα επιχειρήματα των διαδίκων*

152 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η απόφαση ΕΚ βαρύνεται με σφάλμα περί την εκτίμηση όσον αφορά τα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μικρών σωλήνων με διαμήκη ραφή. Κατά την άποψή τους, η Επιτροπή δεν μπορεί να διατείνεται συναφώς ότι δεν είχε την υποχρέωση να εκτιμήσει τα αποτελέσματα της συγκεντρώσεως στην αγορά αυτή για τον λόγο ότι οι δραστηριότητες των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων δεν αλληλοεπικαλύπτονται. Συγκεκριμένα, επισημαίνουν ότι η άποψη αυτή της Επιτροπής, η οποία περιορίζεται στα καθαρά οριζόντια αποτελέσματα μιας συγκεντρώσεως, αντίκειται προς την

αρχή η οποία διατυπώνεται στο συνημμένο στον κανονισμό 447/98 έντυπο CO καθώς και στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 4064/89, σύμφωνα με την οποία, εν όψει του ελέγχου των συγκεντρώσεων, πρέπει επίσης να λαμβάνονται υπόψη τα κάθετα αποτελέσματα. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η συναγωγή του συμπεράσματος αυτού επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο στην προκειμένη περίπτωση, στην οποία η πράξη της συγκεντρώσεως συνιστά απειλή για την ύπαρξη των ανεξαρτήτων κατασκευαστών μικρών σωλήνων οι οποίοι, αφενός, εξαρτώνται από τη Salzgitter όσον αφορά τον εφοδιασμό τους με πρώτες ύλες και, αφετέρου, βρίσκονται σε ανταγωνιστική σχέση προς αυτή στη χρονικώς επόμενη αγορά της κατασκευής μικρών σωλήνων. Συναφώς, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι τα μερίδια που κατέχουν οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις στη χρονικώς προηγούμενη αγορά των πρώτων υλών δεν μπορούσαν να εγείρουν αμφιβολίες ως προς την ενίσχυση της θέσεως των επιχειρήσεων αυτών στη χρονικώς επόμενη αγορά των μικρών σωλήνων. Κατά την άποψή τους, ο ισχυρισμός αυτός στηρίζεται μεταξύ άλλων σε ανακριβή προσδιορισμό της αγοράς των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως καθώς και σε εσφαλμένο υπολογισμό του μεγέθους της αγοράς.

153 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν επιπλέον ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή εξετίμησε τα αποτελέσματα της συγκεντρώσεως στην αγορά της παραγωγής των μεγάλων σωλήνων χωρίς να λάβει υπόψη την κατάσταση στην αγορά των μικρών σωλήνων προκαλεί κατά μείζονα λόγο έκπληξη καθόσον, στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς της σχετικά με την αγορά της διανομής σωλήνων (σημεία 18 έως 20 της αποφάσεως ΕΚ), η Επιτροπή δεν προέβη σε διάκριση μεταξύ του εμπορίου των μεγάλων σωλήνων και του εμπορίου των μικρών σωλήνων ενώ τέτοια διάκριση ήταν απαραίτητη, δεδομένου ότι η διανομή σωλήνων και η παραγωγή τους συνυπάρχουν στην ίδια αγορά. Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται επίσης ότι εσφαλμένα η Επιτροπή, στην απόφαση ΕΚ, χαρακτήρισε τη διανομή σωλήνων «ως ανεξάρτητη αγορά αναφοράς, διακρινόμενη από την αγορά της παραγωγής σωλήνων», στηριζόμενη στην προγενέστερη απόφασή της της 7ης Απριλίου 1999 με την οποία αναγνώρισε το συμβατό μιας συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά (υπόθεση IV/M.1369 — Thyssen/Mannesmann, μνημονευόμενη στο σημείο 18 της αποφάσεως ΕΚ).

154 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη συναφώς από τις παρεμβαίνουσες, αμφισβητεί ότι υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μικρών σωλήνων με διαμήκη ραφή.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

155 Όσον αφορά τα οριζόντια αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μικρών σωλήνων με διαμήκη ραφή, αρκεί η διαπίστωση ότι, όπως αναγνώρισαν οι ίδιες οι προσφεύγουσες στο σημείο 70 του δικογράφου της προσφυγής, οι δραστηριότητες των μετεχουσών στη συγκέντρωση επιχειρήσεων δεν αλληλοεπικαλύπτονταν στην εν λόγω αγορά διότι μόνον η MRW ασκούσε δραστηριότητα στην αγορά αυτή μέσω δύο θυγατρικών της, της Mannesmann Präzisrohr GmbH και της Röhrenwerk Gebrüder Fuchs GmbH.

156 Όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μικρών σωλήνων με διαμήκη ραφή, επισημαίνεται ότι εφόσον, όπως προκύπτει από την ανωτέρω σκέψη 127, οι μετέχουσες στην επίδικη συγκέντρωση επιχειρήσεις κατείχαν μερίδιο κατώτερο του 5 % στη χρονικώς προηγούμενη αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως, η Επιτροπή μπορούσε ευλόγως να εκτιμήσει ότι τα αποτελέσματα αυτά δεν ήταν ικανά να εγείρουν σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά. Επιπλέον, πρέπει να υπομνηστεί ότι, όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις 132 επ., εσφαλμένα οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, όσον αφορά τις μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως, ο υπολογισμός του μεγέθους και ο προσδιορισμός της αγοράς αναφοράς στους οποίους προέβησαν η Επιτροπή και οι παρεμβαίνουσες ήταν εσφαλμένοι.

157 Πέραν αυτών, είναι απορριπτέα η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών κατά την οποία ο αποκλεισμός των μικρών σωλήνων, εν όψει της εκτιμήσεως των αποτελεσμάτων της συγκεντρώσεως στην αγορά της παραγωγής σωλήνων, έρχεται σε αντίφαση με το γεγονός ότι, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της αγοράς διανομής σωλήνων που εκτίθεται στα σημεία 18 έως 20 της αποφάσεως ΕΚ, η Επιτροπή δεν προέβη σε διάκριση μεταξύ του εμπορίου μεγάλων και μικρών σωλήνων.

158 Συγκεκριμένα, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται στο εσφαλμένο αξίωμα ότι η παραγωγή και η διανομή σωλήνων εντάσσονται στην ίδια αγορά και υπόκεινται επομένως στις ίδιες εκτιμήσεις όσον αφορά τον προσδιορισμό στενότερων αγορών. Η Επιτροπή επισήμανε πράγματι ότι, στο πλαίσιο της πρακτικής της σχετικά με τη λήψη αποφάσεων και, ειδικότερα, στο σημείο 7 της αποφάσεως IV/M.1369, η οποία μνημονεύεται ανωτέρω στη σκέψη 153, διαπίστωσε ότι η αγορά της παραγωγής σωλήνων αποτελεί αγορά χωριστή από την αγορά της διανομής

σωλήνων λόγω της διαφορετικής διαρθρώσεως της πελατείας, των διαφορών ως προς τις διατιθέμενες ποσότητες και της διαφοράς ως προς την ικανότητα αντιδράσεως στις επιθυμίες των πελατών. Έναντι όμως της επιχειρηματολογίας αυτής, οι προσφεύγουσες ουδέν εύλογο επιχείρημα προέβαλαν για να αποδείξουν ότι η διαπίστωση αυτή είναι εσφαλμένη. Συναφώς, το γεγονός και μόνον ότι, όπως προβάλλουν οι προσφεύγουσες, ο διανομέας σωλήνων πωλεί το ίδιο προϊόν με τον παραγωγό σωλήνων, δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι η δραστηριότητα παραγωγής σωλήνων και η δραστηριότητα διανομής σωλήνων εντάσσονται στην ίδια αγορά.

159 Βάσει των ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε προφανές σφάλμα εκτιμήσεως κρίνοντας ότι τα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μικρών σωλήνων με διαμήκη ραφή δεν μπορούσαν να δημιουργήσουν αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά.

160 Κατά συνέπεια, ο υπό εξέταση λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Γ — *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται εκ του ότι δεν ελήφθησαν υπόψη οι δεσμοί μεταξύ Salzgitter και διαφόρων τρίτων επιχειρήσεων, που απορρέουν από την επίδικη συγκέντρωση*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

161 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως καθόσον, στο πλαίσιο του ελέγχου της επίδικης συγκεντρώσεως, παρέλειψε να εξετάσει, βάσει του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 2 του κανονισμού

4064/89, τις αρνητικές για τον ανταγωνισμό επιπτώσεις της αλληλεξαρτήσεως μεταξύ Salzgitter και διαφόρων τρίτων επιχειρήσεων, που απορρέει από την επίδικη συγκέντρωση. Αναφέρονται ειδικότερα, αφενός, στο γεγονός ότι κατόπιν της εν λόγω συγκεντρώσεως, η Salzgitter ελέγχει από κοινού με την Usinor/DH την κοινή επιχείρηση Europipe η οποία κατασκευάζει μεγάλους συγκολλημένους σωλήνες από λαμαρίνες quarto και μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως και, αφετέρου, στο γεγονός ότι η Salzgitter ελέγχει από κοινού με την Thyssen/TKS την κοινή επιχείρηση HKM η οποία παράγει ακατέργαστο χάλυβα, πλατέα και λαμαρίνες quarto. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν συγκεκριμένα ότι, βάσει του άρθρου 81 ΕΚ, η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη τις σχέσεις των ανωτέρω επιχειρήσεων μεταξύ τους και να εξετάσει ποιες επιπτώσεις απορρέουν για τον ανταγωνισμό σε κάθε μία από τις οικείες αγορές. Επιπλέον, κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή έχει την υποχρέωση, στο πλαίσιο του ελέγχου των συγκεντρώσεων, να λάβει υπόψη τον βαθμό του ενδεχόμενου κινδύνου, όσον αφορά τον πραγματικό χαρακτήρα του ανταγωνισμού, που απορρέει από το ότι ανταγωνίστριες επιχειρήσεις παραγωγής σχηματίζουν κοινή επιχείρηση εν όψει κοινότητας συμφερόντων, που μπορεί να έχει επιπτώσεις στην εμπορική συμπεριφορά τους σε τομείς κοινής δραστηριότητας ή σε γειτνιάζοντες τομείς.

162 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τις παρεμβαίνουσες, υποστηρίζει ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος (υπόμνημα αντικρούσεως, σημεία 54 έως 75· υπόμνημα παρεμβάσεως, σημεία 32 έως 35· έκθεση ακροατηρίου, σημεία 96 έως 108).

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

163 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, στο πλαίσιο της επίδικης συγκεντρώσεως, η Salzgitter απέκτησε τον έλεγχο της MRW η οποία, από την πλευρά της, ασκούσε με την εταιρία DH, η οποία ανήκει στον όμιλο Usinor, από κοινού τον έλεγχο της επιχειρήσεως Europipe. Όπως προκύπτει από το σημείο 30 της αποφάσεως ΕΚ, η τελευταία εταιρία έχει ηγετική θέση, σε παγκόσμιο επίπεδο, στην παραγωγή μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή και με σπειροειδή ραφή.

164 Επιπλέον, όπως προκύπτει από το σημείο 6 της αποφάσεως ΕΚ η Salzgitter απέκτησε επίσης εμμέσως τον από κοινού έλεγχο της επιχειρήσεως HKM, αποκτώντας τον έλεγχο της MRW. Συγκεκριμένα, πριν από την πραγματοποίηση της επίδικης συγκεντρώσεως, η MRW κατείχε επίσης αμέσως το 20 % και εμμέσως το 30 % των μεριδίων της ανωτέρω κοινής επιχειρήσεως, μέσω της εταιρίας Vallourec & Mannesmann Tubes την οποία ελέγχει από κοινού. Η Salzgitter μοιράζεται εφεξής τον έλεγχο αυτό με την εταιρία TKS η οποία ανήκει στον όμιλο Thyssen. Η HKM παράγει κυρίως ημικατεργασμένα προϊόντα.

165 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι λόγω του ελέγχου που ασκείται από κοινού επί των εταιριών Europipe και HKM, η επίδικη συγκέντρωση έχει ως αποτέλεσμα να δημιουργεί εμμέσως δεσμούς μεταξύ της Salzgitter και αντιστοίχως των Usinor/DH και Thyssen/TKS.

166 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί αν, όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως εφόσον παρέλειψε να αξιολογήσει τις συνέπειες αυτών των εμμέσων δεσμών βάσει του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 2 του κανονισμού 4064/89.

α) Εξέταση βάσει του άρθρου 81 ΕΚ

167 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή αμέλησε να λάβει υπόψη, βάσει του άρθρου 81 ΕΚ, το γεγονός ότι λόγω της έμμεσης αποκτήσεως του από κοινού ελέγχου των κοινών επιχειρήσεων Europipe και HKM, υφίσταται το ενδεχόμενο, οι

μητρικές εταιρίες αυτών των κοινών επιχειρήσεων να συντονίζουν τις δραστηριότητές τους στις αγορές στις οποίες οι εν λόγω κοινές επιχειρήσεις ασκούν τη δραστηριότητά τους ή σε γειτνιάζουσες αγορές.

168 Επισημαίνεται ωστόσο ότι, όπως υπογραμμίζει ορθά η Επιτροπή, η συγκέντρωση κοινοποιήθηκε την 1η Αυγούστου 2000 βάσει του άρθρου 4 του κανονισμού 4064/89 και όχι βάσει του άρθρου 81 ΕΚ.

169 Είναι αληθές ότι, όπως υπομνήστηκε ανωτέρω στη σκέψη 77, από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή οφείλει κατ' αρχήν να αποφεύγει τις ανακολουθίες που μπορούν να επέλθουν κατά την εφαρμογή των διαφόρων διατάξεων του κοινοτικού δικαίου (μνημονευθείσες ανωτέρω στη σκέψη 61 αποφάσεις Matra κατά Επιτροπής, σκέψεις 41 έως 47, και DIR International Film κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 21 και 30), και ότι το Πρωτοδικείο συνήγαγε από την αρχή αυτή ότι, κατά τη λήψη αποφάσεως επί του συμβατού συγκεντρώσεως επιχειρήσεων με την κοινή αγορά, η Επιτροπή δεν μπορεί να παραβλέψει τις συνέπειες που ενδεχομένως έχει η χορήγηση κρατικής ενισχύσεως στις επιχειρήσεις αυτές επί της διατηρήσεως πραγματικού ανταγωνισμού στην οικεία αγορά (μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 61 απόφαση RJB Mining κατά Επιτροπής, σκέψη 114). Κατά τις προσφεύγουσες, από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι η Επιτροπή δεσμεύεται από υποχρέωση του αυτού περιεχομένου αν, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του συμβατού μιας πράξεως συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά, πληροφορηθεί την ύπαρξη συμπράξεως δεσμεύουσας μία από τις μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις.

170 Πρέπει ωστόσο να υπογραμμιστεί ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή ουδεμία πληροφορία διέθετε αναφορικά με την ύπαρξη τέτοιας συμπράξεως και ότι οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν — ούτε ισχυρίζονται — ότι οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις συνήψαν περιοριστικές συμφωνίες με την Usinor και/ή την Thyssen. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες περιορίζονται να επικαλεστούν το ενδεχόμενο οι ανωτέρω εταιρίες, λόγω της συμμετοχής τους στο

κεφάλαιο των Europipe και HKM, να υποκύψουν στον πειρασμό να ενεργήσουν υπό την έννοια αυτή. Είναι όμως προφανές ότι, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του συμβατού με την κοινή αγορά μιας κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως, η Επιτροπή δεν έχει την υποχρέωση, δυνάμει του άρθρου 81 ΕΚ, να εξετάσει τον υποθετικό κίνδυνο μήπως οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις καταλήξουν στη σύναψη τέτοιων περιοριστικών συμφωνιών λόγω της συγκεντρώσεως αυτής. Πράγματι, σύμφωνα με τη σαφή διατύπωση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, η εκεί προβλεπόμενη απαγόρευση εφαρμόζεται μόνον όταν συνήφθησαν πράγματι συμφωνίες έχουσες αρνητικές επιπτώσεις στον ανταγωνισμό. Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, η εκτίμηση, εκ μέρους της Επιτροπής, του αν συμβιβάζεται μια πράξη συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά πρέπει να πραγματοποιείται αποκλειστικά βάσει πραγματικών και νομικών περιστάσεων υφισταμένων κατά τον χρόνο της κοινοποιήσεως της πράξεως αυτής και όχι βάσει υποθετικών στοιχείων των οποίων οι οικονομικές επιπτώσεις δεν μπορούν να εκτιμηθούν κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο εκδίδεται η απόφαση της Επιτροπής (μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 41 απόφαση της 19ης Μαΐου 1994, Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 70).

171 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή ουδεμία υποχρέωση είχε να εκτιμήσει τις ενδεχόμενες συνέπειες των εμμέσων δεσμών μεταξύ Salzgitter και διαφόρων τρίτων επιχειρήσεων βάσει της απαγορεύσεως που διατυπώνεται στο άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και, κατά συνέπεια, δεν υπέπεσε συναφώς σε σφάλμα εκτιμήσεως.

β) Εξέταση βάσει του άρθρου 2 του κανονισμού 4064/89

172 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή αμέλησε να λάβει υπόψη, βάσει του άρθρου 2 του κανονισμού 4064/89, τον βαθμό δυνητικού κινδύνου, για τον πραγματικό χαρακτήρα του ανταγωνισμού, που απορρέει από το γεγονός ότι ανταγωνίστριες επιχειρήσεις παραγωγής μετέχουν σε κοινή επιχείρηση εν όψει κοινότητας συμφερόντων που ενδέχεται να έχει επιπτώσεις στην εμπορική συμπεριφορά τους σε κοινούς τομείς δραστηριότητας ή σε γειτνιάζοντες τομείς.

173 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί γενικώς ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι έμμεσοι δεσμοί, όπως αυτοί τους οποίους επικρίνουν οι προσφεύγουσες στην παρούσα υπόθεση, μπορούν να έχουν επιπτώσεις στη συμπεριφορά από άποψη ανταγωνισμού των κατ' αυτόν τον τρόπο συνδεομένων επιχειρήσεων σε ορισμένες αγορές. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο της εξετάσεως του από κοινού ασκούμενου ελέγχου μιας κοινής επιχειρήσεως, οι μητρικές εταιρίες της επιχειρήσεως αυτής θα πρέπει κατ' ανάγκη να καταλήξουν σε συμφωνία σχετικά με την εμπορική διαχείριση της επιχειρήσεως αυτής και, σε ορισμένο βαθμό, σχετικά με τη θέση τους έναντι της κοινής επιχειρήσεως σε ορισμένες αγορές.

174 Κατά συνέπεια, η ύπαρξη τέτοιων εμμέσων δεσμών οικονομικού και διαρθρωτικού χαρακτήρα αποτελεί στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της αξιολογήσεως μιας συγκεντρώσεως βάσει των προϋποθέσεων που διατυπώνονται στο άρθρο 2, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 4064/89 (βλ., υπό την έννοια αυτή, στο πλαίσιο της συλλογικής δεσπόζουσας θέσεως, τη μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 105 απόφαση Gencor κατά Επιτροπής, σκέψεις 277 επ.).

175 Εν προκειμένω όμως δεν αποδεικνύεται ότι οι έμμεσοι δεσμοί μεταξύ Salzgitter και διαφόρων τρίτων επιχειρήσεων, τους οποίους επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες, ήταν ικανοί να γεννήσουν σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά.

176 Επισημαίνεται συγκεκριμένα ότι οι προσφεύγουσες ουδέν στοιχείο προσκόμισαν από το οποίο να προκύπτει ότι η ύπαρξη εμμέσων δεσμών μεταξύ Salzgitter και Thyssen/TKS που απορρέουν από τον ασκούμενο επί της κοινής επιχειρήσεως HKM έλεγχο ήταν ικανή να έχει οποιαδήποτε επίπτωση επί των αγορών των πλατέων, των λαμαρινών quarto και των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως και, κατά συνέπεια, να γεννήσει σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά. Όπως υπογραμμίζει ορθά η Επιτροπή, αποκλείεται άλλωστε να

ήταν δυνατό να συμβεί αυτό εν προκειμένω δεδομένου ότι, κατά τον χρόνο της κοινοποιήσεως, η κοινή επιχείρηση HKM δεν κατασκεύαζε λαμαρίνες quarto ή μεγάλες ταινίες θερμής ελάσεως και δεν πωλούσε πλατέα σε τρίτους.

177 Ομοίως, οι προσφεύγουσες ουδέν στοιχείο προσκόμισαν από το οποίο να προκύπτει ότι η ύπαρξη εμμέσων δεσμών μεταξύ Salzgitter και Usinor/DH που απορρέουν από τον ασκούμενο επί της κοινής επιχειρήσεως Europipe έλεγχο ήταν ικανή να έχει οποιαδήποτε επίπτωση επί των αγορών των λαμαρινών quarto και των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως και, κατά συνέπεια, να γεννήσει σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά. Όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, τέτοια πιθανότητα ήταν άλλωστε στην προκειμένη περίπτωση ελάχιστη, καθόσον τα μερίδια των αγορών αυτών που κατείχαν οι μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις ήταν πολύ περιορισμένα (βλ. ανωτέρω τις σκέψεις 119 και 127).

178 Επισημαίνεται επιπλέον ότι, σε απάντηση επί των επιφυλάξεων που διατύπωσαν τρίτοι οι οποίοι είχαν τον φόβο μήπως, λόγω των δεσμών μεταξύ Salzgitter και Usinor/DH που απορρέουν από την επίδικη συγκέντρωση, οι επιχειρήσεις αυτές προσπαθούν να περιορίσουν τις παραδόσεις λαμαρινών quarto σε επιχειρήσεις ανταγωνίστριες της Europipe, η Επιτροπή εξέθεσε, στα σημεία 20 έως 22 της αποφάσεως ΕΚΑΧ, τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι αποκλειόταν οι δεσμοί αυτοί να μπορούν να έχουν τέτοια επίπτωση. Πρώτον, υπογράμμισε ότι εφόσον οι πραγματοποιούμενες από τη Salzgitter παραδόσεις λαμαρινών quarto ανέρχονταν μόνον σε 33 000 τόνους το 1999, η πλήρης απόσυρση της επιχειρήσεως αυτής δεν θα είχε εν πάση περιπτώσει αισθητά αποτελέσματα στην αγορά των λαμαρινών quarto και/ή στη στενότερη αγορά των λαμαρινών quarto που προορίζονται για την κατασκευή μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή. Δεύτερον, η Επιτροπή επισήμανε ότι παρά το γεγονός ότι η Usinor/DH είχε ήδη από κοινού τον έλεγχο της Europipe πριν από την επίδικη συγκέντρωση, η εταιρία αυτή συνέχισε να παραδίδει λαμαρίνες quarto σε κατασκευαστές σωλήνων που είναι ανταγωνιστές της Europipe. Επιπλέον, στην περίπτωση κατά την οποία η Usinor/DH έπαυε να εφοδιάζει τους εν λόγω κατασκευαστές, συνέπεια αυτού θα ήταν να αυξηθεί το κόστος παραγωγής των λαμαρινών quarto και, κατά συνέπεια, να θιγεί η ανταγωνιστικότητα της Europipe. Δεν υφίσταται επομένως ο κίνδυνος να ενεργήσει η Usinor/DH κατά τον τρόπο αυτόν. Τρίτον, υπογράμμισε ότι το παραγωγικό δυναμικό λαμαρινών στην Ευρώπη χρησιμοποιείται κατά πολύ κάτω των δυνατοτήτων του και, επομένως, άλλοι παραγωγοί λαμαρινών quarto προοριζόμενων για την κατασκευή σωλήνων θα μπορούσαν να εφοδιάζουν με λαμαρίνες quarto τους κατασκευαστές σωλήνων οι οποίοι κατά το παρελθόν εφοδιάζονταν από τη Salzgitter. Τέλος, η Επιτροπή επισήμανε ότι δεν υφίστανται εμπόδια στο να περάσουν οι κατασκευαστές λαμαρινών στην κατασκευή λαμαρινών quarto.

179 Τα διάφορα αυτά αιτιολογικά στοιχεία, τα οποία δεν αμφισβητήθηκαν από τις προσφεύγουσες και εντάσσονται στο πλαίσιο της αποφάσεως ΕΚ (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 123), αποδεικνύουν κατά τρόπο σαφή και χωρίς αμφισημίες ότι οι απορρέοντες από την επίδικη συγκέντρωση δεσμοί μεταξύ Salzgitter και Usinor/DH δεν μπορούσαν εν πάση περιπτώσει να έχουν τα καταστροφικά κάθετα αποτελέσματα που τους αποδίδουν οι προσφεύγουσες.

180 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε προφανές σφάλμα κατά την εκτίμησή της ότι δεν υπήρχε ενδεχόμενο να μπορούν να γεννήσουν αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά οι δεσμοί μεταξύ Salzgitter και διαφόρων τρίτων επιχειρήσεων.

γ) Συμπέρασμα

181 Κατόπιν των ανωτέρω, ο υπό εξέταση λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Δ — *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

182 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, εκδίδοντας την απόφαση ΕΚ, η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως καθόσον δεν αιτιολόγησε την εκτίμησή της σχετικά με τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στις αγορές των

μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων και τα οριζόντια και κάθετα αποτελέσματα της συγκεντρώσεως στις αγορές των μικρών σωλήνων με διαμήκη ραφή. Επιπλέον, υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως καθόσον η απόφαση ΕΚ δεν περιλαμβάνει αιτιολογικές σκέψεις σχετικά με την εκτίμησή της για τα αποτελέσματα που απορρέουν από τους δεσμούς μεταξύ Salzgitter και διαφόρων τρίτων επιχειρήσεων.

183 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τις παρεμβαίνουσες, αμφισβητεί ότι παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως εκδίδοντας την απόφαση ΕΚ.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

184 Κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

185 Κατά συνέπεια, όταν η Επιτροπή κρίνει ότι μια πράξη συγκεντρώσεως είναι συμβατή με την κοινή αγορά βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 4064/89, αποτελεί αναγκαία και επαρκή προϋπόθεση έναντι της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως να εκτίθενται στην απόφαση αυτή κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή εκτιμά ότι η υπό εξέταση συγκέ-

ντρωση δεν εγείρει σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της με την κοινή αγορά. Αντίθετα πάντως προς τα υποστηριζόμενα από τις προσφεύγουσες, δεν μπορεί να συναχθεί από την υποχρέωση αυτή ότι, σε τέτοια περίπτωση, η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να αιτιολογεί την εκτίμησή της σχετικά με όλα τα νομικά ή πραγματικά στοιχεία που μπορούν ενδεχομένως να έχουν κάποια σχέση με την κοινοποιηθείσα πράξη συγκεντρώσεως και/ή τα οποία ανέκυψαν κατά τη διοικητική διαδικασία (βλ., υπό την έννοια αυτή, τη μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 41 απόφαση της 19ης Μαΐου 1994, Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 92).

186 Τέτοια απαίτηση όχι μόνον θα ήταν δυσχερώς συμβατή με την υποχρέωση ταχείας ενεργείας την οποία υπέχει η Επιτροπή όταν ασκεί την εξουσία ελέγχου των πράξεων συγκεντρώσεως και, ειδικότερα, όταν χορηγεί την άδεια για συγκέντρωση βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 4064/89, αλλά, επιπλέον, θα ήταν δυσχερώς δικαιολογήσιμη από την άποψη της ίδιας της φύσεως της αρμοδιότητας αυτής. Επισημαίνεται συγκεκριμένα ότι, στο πλαίσιο του συστήματος που εισάγει ο κανονισμός 4064/89, η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να εκτιμά, βάσει αναλύσεως της αγοράς αναφοράς υπό το πρίσμα μελλοντικών εξελίξεων, αν η υπό εξέταση πράξη συγκεντρώσεως δημιουργεί ή ενισχύει δεσπόζουσα θέση έχουσα ως συνέπεια τη σημαντική παρακώλυση του πραγματικού ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς ή εντός ουσιώδους τμήματός της. Τέτοια ανάλυση καθιστά αναγκαία την προσεκτική εξέταση ιδίως των περιστάσεων οι οποίες, ανάλογα με την κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, αποδεικνύονται σημαντικές προκειμένου να εκτιμηθούν τα αποτελέσματα της πράξεως συγκεντρώσεως επί του ανταγωνισμού εντός της αγοράς αναφοράς (μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 105 απόφαση Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 222). Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι αν μια πράξη συγκεντρώσεως δεν μεταβάλλει, ή μεταβάλλει μόνον κατά τρόπο πολύ περιορισμένο την κατάσταση του ανταγωνισμού σε δεδομένη αγορά, δεν είναι δυνατό να απαιτηθεί από την Επιτροπή να αναπτύξει ιδιαίτερη αιτιολογία επί του σημείου αυτού. Για τους ίδιους αυτούς λόγους, η Επιτροπή δεν παραβαίνει την υποχρέωση αιτιολογήσεως αν, στην απόφασή της, δεν περιλαμβάνει συγκεκριμένη αιτιολογία αναφορικά με την εκτίμηση ορισμένων πλευρών της συγκεντρώσεως τις οποίες θεωρεί προφανώς άσχετες, στερούμενες σημασίας ή σαφώς δευτερεύουσες εν όψει της εκτιμήσεως της συγκεντρώσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, τη μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 184 απόφαση Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, σκέψη 64).

187 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το γεγονός και μόνον ότι μια απόφαση, με την οποία κρίνεται συμβατή μια πράξη συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 4064/89, δεν περιλαμβάνει αιτιολογικές σκέψεις επί ορισμένων πραγματικών ή νομικών στοιχείων, δεν συνεπάγεται καθεαυτό ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει όταν εκδίδει τέτοια απόφαση (βλ., υπό την έννοια αυτή, τη μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 41 απόφαση της 19ης Μαΐου 1994, Air France κατά Επιτροπής, σκέψη 92, και τη μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 123 απόφαση Kaysersberg κατά Επιτροπής, σκέψη 150). Συγκεκριμένα, αυτή η απουσία αιτιολογικών σκέψεων μπορεί να ερμηνευθεί επίσης υπό την έννοια ότι, κατά την άποψη της Επιτροπής, αποκλειόταν το ενδεχόμενο να μπορούν τα στοιχεία αυτά να εγείρουν σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της υπό εξέταση συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά.

188 Βάσει των αρχών αυτών πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως μη αναπτύσσοντας, στην απόφαση ΕΚ, συγκεκριμένες αιτιολογικές σκέψεις επί της εκτιμήσεώς της σχετικά με τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων, σχετικά με τα οριζόντια και κάθετα αποτελέσματά της στην αγορά των μικρών σωλήνων με διαμήκη ραφή και σχετικά με τους δεσμούς μεταξύ Salzgitter και διαφόρων τρίτων επιχειρήσεων.

189 Συναφώς, διαπιστώνεται εκ προοιμίου ότι, όπως προκύπτει ιδίως από την ανωτέρω εξέταση των διαφόρων ισχυρισμών σχετικά με υποτιθέμενα σφάλματα εκτιμήσεως, η Επιτροπή εξέτασε, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, στην απόφαση ΕΚ τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η επίδικη συγκέντρωση δεν δημιουργούσε σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της με την κοινή αγορά.

190 Αν και αληθεύει ότι η απόφαση ΕΚ δεν περιλαμβάνει αιτιολογικές σκέψεις όσον αφορά την εκτίμηση της Επιτροπής σχετικά με τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων, πρέπει ωστόσο να υπογραμμιστεί ότι, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 117 επ., αποκλείεται, κυρίως λόγω των πολύ περιορισμένων μεριδίων που κατέχουν οι

ενδιαφερόμενοι στη χρονικώς προηγούμενη αγορά των μεγάλων ταινιών θερμής ελάσεως και των λαμαρινών quarto, να είναι τα στοιχεία αυτά ικανά να δημιουργήσουν σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά.

191 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, σε απάντηση επί των επιχειρημάτων που προέβαλαν ιδίως οι EBM και Ferndorf κατά τη διοικητική διαδικασία, η Επιτροπή εξέθεσε, στα σημεία 20 έως 22 της αποφάσεως EKAX, τα οποία εντάσσονται στο πλαίσιο της αποφάσεως ΕΚ (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 123), τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η επίδικη συγκέντρωση δεν θα είχε ως αποτέλεσμα να απειλήσει τον εφοδιασμό με λαμαρίνες quarto των επιχειρήσεων οι οποίες βρίσκονται σε ανταγωνιστική σχέση με τις μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις στη χρονικώς επόμενη αγορά των μεγάλων ταινιών με διαμήκη ραφή. Πέραν αυτού, στο σημείο 23, έλαβε υπόψη τη δήλωση της Salzgitter περί μη εισαγωγής διακρίσεων η οποία είχε σκοπό να διασκεδάσει τις ανησυχίες των ανεξαρτήτων κατασκευαστών σωλήνων όσον αφορά τον εφοδιασμό τους με πρώτες ύλες από τη Salzgitter.

192 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων.

193 Ομοίως, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως μη περιλαμβάνοντας στην απόφασή της αιτιολογικές σκέψεις σχετικά με την εκτίμησή της, αφενός, για τα οριζόντια και κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μικρών σωλήνων και, αφετέρου, για τους δεσμούς μεταξύ Salzgitter και διαφόρων τρίτων επιχειρήσεων. Συγκεκριμένα, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 155 επ. και 163 επ. αντιστοίχως, αποκλείεται το ενδεχόμενο να είναι ικανά τα στοιχεία αυτά να δημιουργήσουν σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της επίδικης συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά. Επιπλέον, υπογραμμίζεται ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία, ούτε η EBM ούτε η Ferndorf διατύπωσαν συναφώς αντιρρήσεις.

194 Βάσει των ανωτέρω εκτιμήσεων, ο υπό εξέταση λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Ε — *Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από τον παράνομο χαρακτήρα της εκδόσεως χωριστών αποφάσεων*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

195 Βάσει των επιχειρημάτων που συνοψίζονται ανωτέρω στις σκέψεις 59 επ. οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η έκδοση χωριστών αποφάσεων εκ μέρους της Επιτροπής για την έγκριση της επίδικης συγκεντρώσεως είναι παράνομη.

196 Η Επιτροπή αποκρούει το σύνολο της επιχειρηματολογίας των προσφευγουσών κατά την οποία διέπραξε παρανομία εκδίδοντας δύο χωριστές αποφάσεις για να εγκρίνει την επίδικη συγκέντρωση.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

197 Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις 67 επ. η Επιτροπή ουδεμία παρανομία διέπραξε εκδίδοντας δύο χωριστές αποφάσεις για να εγκρίνει την επίδικη συγκέντρωση. Κατά συνέπεια, ο υπό εξέταση λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

ΣΤ — *Επί του αιτήματος προσκομίσεως εγγράφων*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

198 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Salzgitter και η Επιτροπή δεν δικαιούνται να στηρίζονται στα πραγματικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στην κοινοποίηση της συγκεντρώσεως καθόσον ούτε το Πρωτοδικείο ούτε οι προσφεύγουσες είχαν την ευκαιρία να λάβουν γνώση του εγγράφου αυτού. Κατά την άποψή τους, οι αναφορές στα πραγματικά αυτά στοιχεία είναι απαράδεκτες δυνάμει του άρθρου 116, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας. Ως συντηρητικό μέτρο, στην περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο θα έκρινε ότι οι αναφορές αυτές είναι παραδεκτές, οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο, κυρίως, να διατάξει, εν όψει της αποδεικτικής διαδικασίας, να προσκομίσει η Επιτροπή τον διοικητικό φάκελο σχετικά με την επίδικη συγκέντρωση ή, τουλάχιστον, να διατάξει να προσκομίσει η Επιτροπή την κοινοποίηση (ή τις κοινοποιήσεις) της συγκεντρώσεως αυτής.

199 Η Επιτροπή θεωρεί άσκοπο το να λάβει το Πρωτοδικείο τέτοια μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας καθόσον, ανεξαρτήτως της νομικής τους βάσεως, αυτά ενσωματώνονται στην προσφυγή η οποία, κατά την άποψή της, είναι προφανώς απαράδεκτη.

2. *Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

200 Επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι το αίτημα περί προσκομίσεως της κοινοποιήσεως της επίδικης συγκεντρώσεως κατέστη άνευ αντικειμένου, καθόσον η Επιτροπή προσκόμισε αντίγραφο του εγγράφου αυτού ως παράρτημα του εγγράφου της της 16ης Δεκεμβρίου 2002, αντίγραφο του οποίου διαβιβάστηκε στις προσφεύγουσες.

201 Όσον αφορά το αίτημα περί προσκομίσεως του διοικητικού φακέλου της επίδικης συγκεντρώσεως, αν και αληθεύει ότι, όπως προβάλλουν οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή και οι παρεμβαίνουσες δεν μπορούν να στηρίζονται σε έγγραφα στα οποία δεν είχαν πρόσβαση ούτε το Πρωτοδικείο ούτε οι προσφεύγουσες, επισημαίνεται ωστόσο ότι μόνο το γεγονός αυτό δεν δικαιολογεί, καθεαυτό, να διατάξει το Πρωτοδικείο την προσκόμιση εγγράφων βάσει του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας. Συγκεκριμένα, μόνον αν οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ευλογοφανώς ότι τα έγγραφα αυτά είναι αναγκαία και σχετικά εν όψει της εκδικάσεως της υποθέσεως, το Πρωτοδικείο μπορεί να διατάξει τη λήψη τέτοιου μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας. Εν προκειμένω όμως, οι προσφεύγουσες ουδέν επιχείρημα προέβαλαν συναφώς. Επιπλέον, σημειωτέον ότι όχι μόνον οι προσφεύγουσες δεν διευκρινίζουν τι εννοούν με τον όρο «διοικητικός φάκελος» της συγκεντρώσεως, αλλά, επιπλέον, η Επιτροπή και οι παρεμβαίνουσες ουδέποτε αναφέρθηκαν σε τέτοιον φάκελο.

202 Κατά συνέπεια, δεν συντρέχει λόγος να γίνει δεκτό το προβληθέν από τις προσφεύγουσες αίτημα περί προσκομίσεως του διοικητικού φακέλου.

Επί των δικαστικών εξόδων

203 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής και των παρεμβαινουσών.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

αποφασίζει:

1) Κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη καθ' ο μέτρο κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως COMP/EKAX.1336 της 14ης Σεπτεμβρίου 2000·

2) Κρίνει την προσφυγή παραδεκτή αλλά αβάσιμη καθ' ο μέτρο κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως COMP/M.2045 της 5ης Σεπτεμβρίου 2000·

3) Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Επιτροπή και οι Salzgitter και Mannesmann.

Lenaerts Azizi Jaeger

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts

Πίνακας περιεχομένων

Το νομικό πλαίσιο ..... II - 2285

Α — Το νομικό πλαίσιο της αποφάσεως ΕΚΑΧ ..... II - 2285

Β — Το νομικό πλαίσιο της αποφάσεως ΕΚ ..... II - 2287

Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία ..... II - 2289

Αιτήματα των διαδίκων ..... II - 2294

Επί του παραδεκτού ..... II - 2295

Α — Επί του παραδεκτού της προσφυγής καθ' ο μέτρο αυτή κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως ΕΚΑΧ ..... II - 2295

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2295

2. Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2296

Β — Επί του παραδεκτού της προοσφυγής καθ' ο μέτρο αυτή κατατείνει στην ακύρωση της αποφάσεως ΕΚ ..... II - 2298

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2298

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2300

Γ — Επί της επιχειρηματολογίας των προσφευγουσών κατά την οποία η προσφυγή είναι παραδεκτή στο σύνολό της καθόσον κατατείνει στην ακύρωση δύο αποφάσεων οι οποίες, στην πραγματικότητα, αποτελούν μια ενιαία απόφαση .... II - 2304

1. Επιχειρηματολογία των διαδίκων ..... II - 2304

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2306

Δ — Επί του παραδεκτού του υπομνήματος παρεμβάσεως της Mannesmann ..... II - 2314

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2314

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2314

Επί της ουσίας ..... II - 2317

Α — Επί του λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από την εσφαλμένη εκτίμηση όσον αφορά τα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων ..... II - 2317

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2317

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2321

α) Επί των οριζοντίων αποτελεσμάτων της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων ..... II - 2322

β) Επί των καθέτων αποτελεσμάτων της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων ..... II - 2326

Επί των καθέτων αποτελεσμάτων της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων σωλήνων με διαμήκη ραφή ..... II - 2326

Επί των καθέτων αποτελεσμάτων της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων σωλήνων σπειροειδούς ραφής ..... II - 2329

Συμπέρασμα όσον αφορά τα κάθετα αποτελέσματα της επίδικης συγκεντρώσεως στην αγορά των μεγάλων συγκολλημένων σωλήνων ..... II - 2337

γ) Γενικό συμπέρασμα ..... II - 2338

Β — Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την εσφαλμένη εκτίμηση όσον αφορά τα αποτελέσματα της συγκεντρώσεως στην αγορά των μικρών σωλήνων με διαμήκη ραφή ..... II - 2338

1. Τα επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2338

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2340

Γ — Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται εκ του ότι δεν ελήφθησαν υπόψη οι δεσμοί μεταξύ Salzgitter και διαφόρων τρίτων επιχειρήσεων, που απορρέουν από την επίδικη συγκέντρωση ..... II - 2341

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2341

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2342

α) Εξέταση βάσει του άρθρου 81 ΕΚ ..... II - 2343

β) Εξέταση βάσει του άρθρου 2 του κανονισμού 4064/89 ..... II - 2345

γ) Συμπέρασμα ..... II - 2348

Δ — Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ..... II - 2348

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2348

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2349

Ε — Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από τον παράνομο χαρακτήρα της εκδόσεως χωριστών αποφάσεων ..... II - 2353

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2353

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2353

ΣΤ — Επί του αιτήματος προσκομίσεως εγγράφων ..... II - 2354

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 2354

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 2354

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 2355